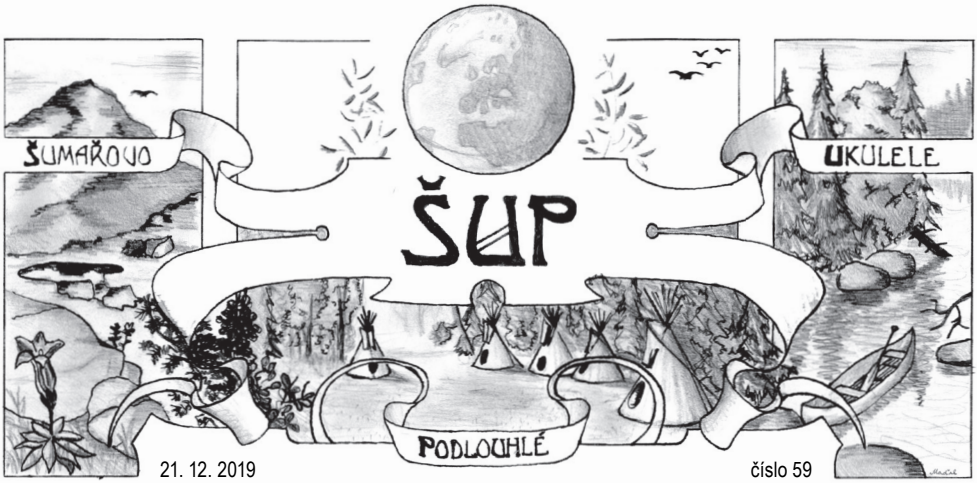

21. 12. 2019 číslo 59

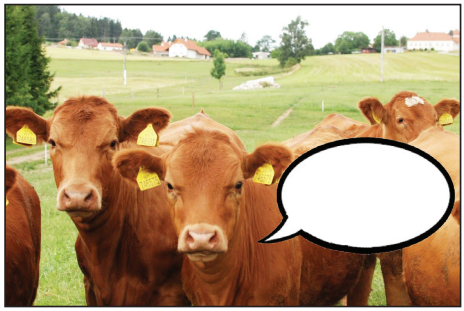
Obsah

Kronika
Velikonoce – zpožděný zápis 3
Jarní voda – Orlice 4
Jarní sraz s Ginkgem 5
Družinovka Tygrů – Brdy 6
Výroba králíkáren 7
Tábor 11
Puťák Rumunsko 33
SkoRo puťák – Slovensko 41
Podzimní voda – Vltava 44
Podzimní sraz v Kácově 45
Podzimní tábor – Holostřevy 47

Komiks Příběhy z Paseky
Nové plavky 55

Napiš svou bublinu

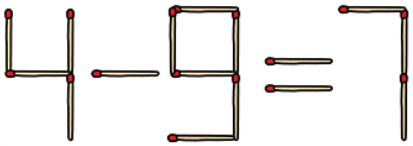

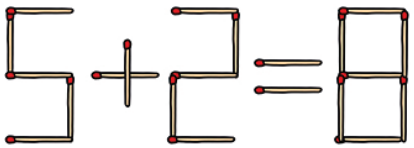

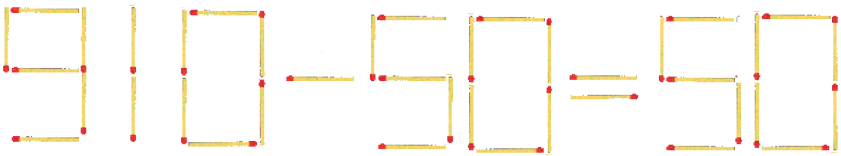
Své návrhy textu do bubliny odevzdejte rádci.
Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna.

Zápalky

Přemísti vždy 1 zápalku tak, aby výsledek vyšel správně.

Velikonoce – zpožděný zápis

18.–22. 4. 2019

Den poté, co byl uzavřen minulý ŠUP s tím, že už nikdo slíbené zápisy nedodá, vzal Pedro v klubovně papír, chvíli nad ním dumal, a než jsem si stihla uvědomit, že už ho nechceme, odevzdal zápis z Velikonoc (34 dní po deadlinu). Dáváme ho tedy alespoň do (tohoto) následujícího čísla. Jde o chybějící první a poslední den Velikonoc, které proběhly 18.–22. 4. 2019. Pro úplný zážitek nalistujte stranu 24 v ŠUPu 58.

100n

Autor: Bart

Ve čtvrtek 18. 4. jsme měli sraz na Florenci ve 14:15 a v 14:30 jsme vyráželi na 3 h cestu do Jindřichova Hradce, z kterého jsme jeli autobusem asi další hodinu do Slavonic. Zde po asi půlhodinové pauze jsme se vydali pryč. Šli jsme cca půl kilometru po silnici a poté jsme zahnuli na polní cestu, která vedla do malého lesíka, ve kterém jsme spali.

Poslední den

Ráno jsme vstali a dali si snídani, která obsahovala mazanec s máslem. A poté jsme se zastavili u menšího rybníka. Zde jsme měli oběd a po něm jsme zde čekali ještě asi hodinu, na „koledníky“. Poté jsme šli 1,5 km do Kaprouna, z kterého jsme jeli do Prahy.

Pedro

Jarní voda – Orlice

3.–5. 5. 2019

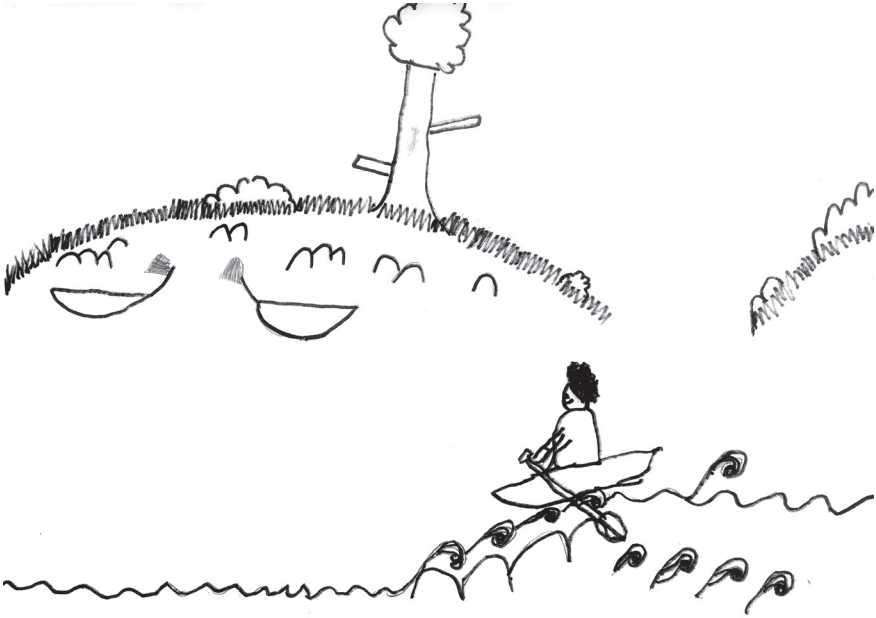
Pátek

Sešli jsme se v 17:05 na Hlavním nádraží a v 17:24 nám jel vlak. Nastoupili jsme do vlaku a odjeli jsme s ním do Pardubic, kde jsme přestoupili na jiný vlak. Pak jsme tím vlakem dojeli do stanice, která už si nepamatuju, jak se jmenovala, a přestoupili jsme tam ještě na jiný vlak. (Vtip na jedné stanici vyskočil z vlaku a zase do něj naskočil.) Pak jsme dojeli do jiné stanice (Čestice, pozn. red.), kde jsme vystoupili, dali jsme si loďáky na záda a šli jsme asi dva kiláky. Pak jsme se utábořili a asi v 20:30 jsme šli spát.

Kaštan

Sobota

Probudili jsme se do krásného slunného dne. Pak jsme čekali, až se probudí ostatní. K snídani jsme si dali záviny. Poté si ti, co ještě neměli zabaleno, sbalili a my jsme konečně mohli vyrazit k řece. Bylo ostatně již dost pozdě (asi 10:15). Došli jsme na zastávku, kde jsme včera večer vystoupili z vlaku, a pak dál směrem k Orlici. Tam už na nás čekali ti, co jeli autem s loděma, tj. Tatouch, Vinyl a Kristián. Pak jsme vyrazili. Voda v řece tekla dost rychle, a tak jsme jeli dost rychle. Po cca hodině jsme dojeli k soutoku Divoké a Tiché Orlice. O kousek dál byl nesjízdný jez, který se musel obnášet. Tam

Autor: Ondra

jsme se naobědvali. Pupek s Kristiánem tam dělali Pupkoviny a Kristiánoviny tj. lezli po jezu až ke kolu, kterým se dá jez otevřít. Pak jsme jeli dál. Tady už byla řeka širší a nebyl v ní tak silný proud, a tak jsme jeli pomaleji. Já s Robinem, Vinyl s Vincentem a Pupek s Jáchymem jsme zkoušeli zajet do jakéhosi „kanálu", který se vléval do řeky. Nedojeli jsme však daleko. Voda tam neskutečně páchla jako skunk (možná ještě hůř), bylo tam mělko a k tomu ještě šutry. Tak jsme se vrátili.

K večeru jsme se utábořili asi 70 m před jezem (asi někde na úrovni Petroviček, pozn. red.). Začalo pršet. K večeři jsme měli obrovské množství milána. Pak jsme šli spát.

Vtip

Neděle

Na Vtipa měl se zápisem navázat Tobiáš, ale bohužel nic nedodal, takže se pokusím zavzpomínat já. Krátce se vrátím k sobotnímu večeru: počasí bylo poněkud nevlídné celý večer – vytrvale pršelo. Ale ne zas tak silně, aby nám zhasl oheň (i když měl párkrát namále). Někdo zkontroloval předpověď a přišel s dobrou zprávou: v jednu v noci má přestat pršet. Po chvíli jsme se dozvěděli i druhou část informace, totiž, že déšť bude vystřídán sněhem. Přesto někteří z nás u ohně pod deštníky vydrželi poměrně dlouho, čekajíce na zázrak nebo něco podobného. V noci myslím nakonec nesněžilo, i když zima (mi) byla taková, že jsem se nakonec musela zabalit do termofolie. Ráno po opatrném zjišťování, komu byla taky zima, ale všechny děti svědomitě zapírały. Asi byly ve stanech dostatečně nasardinkované.

Po dlouhém snídání a balení (už nepršelo), jsme konečně vyrazili, čekal nás úsek k Blešnu. Už bylo docela hezky.

V Blešnu jsme vytahli lodě, dali si oběd a pak už většina z nás vyrazila na vlak.

Jinak už si nic nepamatuju, jenom, že Oliverovi začala téct voda do lodi už na břehu, ale to bylo v pátek (měl děravý kanystr).

Krteček se při jakémsi manévru naklonil tak, že mu do lodi nateklo trochu vody přes bort.

Někdo: „Krtečku, to máš v lodi tolik vody? Ty tam máš díru?"

Tatouch: „Má, takovou jednu velkou nahoře."

100n

Jarní sraz s Ginkgem – Ploučnice

25.–26. 5. 2019

Sešli jsme se na nádraží v Holešovicích. Odjížděli jsme v 8:25 ráno v sobotu. Dojeli jsme do Jestřebí a pak jsme šli na místo srazu. A pak jsem si já, Kaštan a Tomáš postavili tropiko (Vtip a Lukáš nám pomáhali). Odpoledne začala hra a vyhráli Kamzíci z Ginkga. Hra byla azimuťák. K večeři jsme měli miláno. A pak jsme šli k slavnostnímu ohni a zpívali písničky. Potom jsme šli spát. Ráno jsme si sbalili batohy a šli na vlak do Starých Splavů. Cestou jsme se koupali v Mácháči. Dojeli jsme na Masarykovo nádraží.

Pepík

Družinovka Tygrů – Brdy

14.–16. 6. 2019

Pátek

V 17:20 jsme se měli sejít na Kačerově (já tam byl v 17:10 a Marino, jak se dalo předpokládat, v 17:30). Když jsme byli konečně všichni, Lukáš se rozhodl, že nepojede. 1,5 hodiny ve vlaku a byli jsme v Dobříši. Na nádraží nám Brouk ukázal cestu na mapě. S úlevou, že dnes půjdeme jen 4 km, vyrážíme na cestu.

U benzínky 0,5 km od nádraží přemluvil Brouk Anežku, Uže, Marina a mě, abychom se složili na Coca Colu. Po drobné zastávce vyrážíme dál do lesa, kde se napojujeme na potok a jdeme proti jeho proudu. Doprovázeni Užovými otázkami jsme našli vhodné tábořiště. Postavili tropiko (já a Marino, Už měl hamaku). Hned po práci jsme zalezli do spacáku a šli spát.

Sobota

Brzo ráno nás probudilo šustění kanců. Bylo jich okolo 15 a mířili si to podél proudu potoka 3 metry od nás. To už se k nám do tropika nasáčkoval Už. Hodinu potom jsme slyšeli další, ale těch bylo 20. Šustili, chrochtali a frkali mnohem hlasitěji, nebo byli blíž. Už to zakončil vymyšlením nové jednotky objemu – velký půllitr aneb ¾ litru.

V 8 ráno po lehké snídani jsme se odebrali do 0,5 km vzdáleného tábořiště New Vlachovka Camp, kde nám Brouk sdělil trasu – proti proudu potoka a hledat další campy. Na jeden jsme narazili asi po 3 km. Pak dlouho nic, ale po dlouhé cestě houštím jsme narazili na skoro neviditelný camp Brdských Mravenců. Prošli jsme celé Brdy a našli Zelené šišky, Kaliště a spoustu dalších. Po tábořištích a campech jsme vyrazili na vlak do Lochovic z Nesvačil. Náš vlak měl 45 minut zpoždění. I po tomto zdržení jsme se stihli vykoupat v řece s masážními vodopády, pod kterými se skrývalo vodní království. Po dlouhém koupání jsme vyrazili na tábořiště. Když jsme dorazili, dali na přístřešek tropiko a uvařili, bylo už 9 hodin. Sýráno se moc nepovedlo, ale najíst se z toho dalo.

Před spaním Brouk pustil z mobilu audioknihu o trempech. Bohužel pršelo tolik, že vyprávění neznámého pána z mobilu nebylo slyšet.

Neděle

Ráno jsme doposlouchali trempskou povídku Kapitána Kida s nepochopitelným koncem. Jelikož pořád pršelo, neobtěžovali jsme se vylézt ze spacáku a vůbec z přístřešku, zkrátit čekání na hezké počasí čtením Šupu z Broukova mobilu byl dobrý nápad. Po přečtení loňského tábora byl náš čtenář Už vyčerpán, že Brouk musel články kopírovat do Google překladače, aby nám to četl sám. Překladač má však svůj limit, a proto každých 5 minut Brouk sáhl do mobilu a po dalších 5 min se dál zvesela poslouchalo.

Anežka musela jít dřív. Hodinu po jejím odchodu přestalo pršet a Brouk nám oznámil, že půjdeme na nedaleký kopec Prašivec. Cesta netrvala dlouho, a tak ani není o čem psát. Bez batohů se vydrápat tam a zase zpátky nebylo těžké. Cesta na nádraží vedla přes borůvčí.

Pavián: „Uži, ty kreslíš obrázek Kuleho?“
Už: „Ne, já kreslím lesopark.“
Brouk: „Nekreslí ho Marino?“
Marino: „Fůj!“
Cesta vlakem proběhla hladce.

Pavián

Ilustrační foto

Výroba králíkáren

Protože letos měli na táboře kromě obvyklých účastníků pobývat také čtyři králíci, bylo nutné pro ně připravit nějaké bydlení. Tentokrát jsme se rozhodli vyrobit králíkárny předem v Praze a já jsem slíbila, že si to se SkoRo vezmeme na starost (aspoň nebudeme muset vymýšlet program schůzek.)

Brouk nám v Obi nakoupil materiál (OSB desky, pletivo a pár latí), a tak jsme záhy mohli začít.

Řezání

Každou středu zavládl v klubovně pracovní chaos, který jsem se více či méně úspěšně snažila řídit. Podle několikrát překreslovaného náčrtku jsme vždycky přesně rozměřili velikost desek, pak je o něco méně přesně uřízli a pak se z nich pokusili sestavit bednu. V této fázi se většinou ukázalo, že na sebe desky nepasují – ale vždycky se to dalo vyřešit ponecháním mezery nebo přečnívajícího kusu s tím, že se výrobek stejně na konci tábora spálí, a tak nemusí být dokonalý.

Vrtání

Horší to bylo s vrtáním děr na vruty. Občas jsme je vyvrtali někde jinde, než bylo potřeba, ale to zpravidla tolik nevadilo. Spíš nám vrtání nejdřív moc nešlo. Myslela jsem, že OSB desky by neměly být zas tak moc tvrdé, ale i když jsme na vrtačku tlačili celou svou vahou, vrták zajížděl do dřeva neskutečně pomalu. Z díry se taky příšerně kouřilo a lezly spálené piliny – museli jsme vždycky vrtání na chvíli přerušit, abychom snad desku dokonce nezapálili. Taky jsme zlomili minimálně jeden vrták a práce šla příšerně pomalu.

Naštěstí na to, že je lepší nemít při vrtání zaplý zpětný chod, jsem přišla už asi na druhé schůzce.

Dál už práce pokračovala docela rychle a jen s menšími potížemi.

Počet vrutů byl špatně spočítaný, takže jsem několikrát posílala někoho nakoupit k Rouskovi, to bylo ale spíš dobře, protože většinou stejně nemohlo pracovat tolik lidí najednou.

Taky si kluci zapomněli podkládat prkýnka, do kterých vrtali díry, nějakým jiným dřevem. Ale kdyby se někdo ptal, od čeho jsou na stole ty díry, tak o ničem nevíme.

Téměř hotová bedna

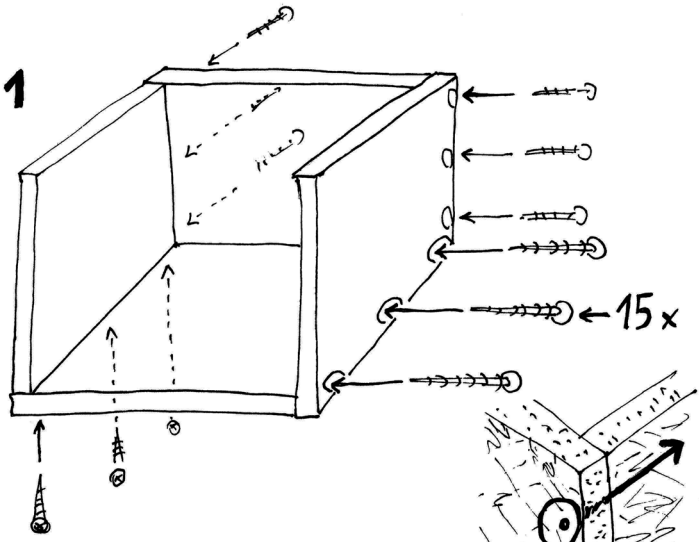
Když byly králíkárny hotové, pečlivě jsme označili všechny díly, bedny rozmontovali a vytvořili čtyři úhledné balíčky, ke kterým byly připevněny pytlíčky se spojovacím materiálem a návodem. Prostě od výrobků IKEA k nerozeznání.

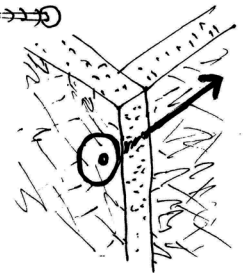
100nožka

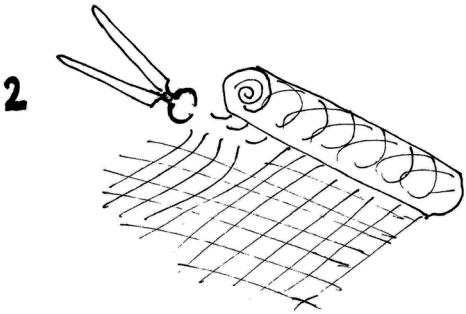
Dokončování beden

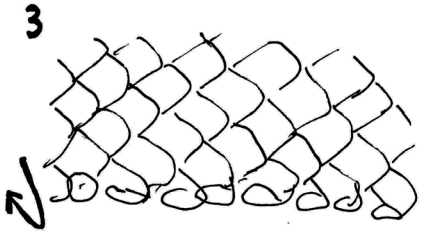
VKÁTCIKRALYK

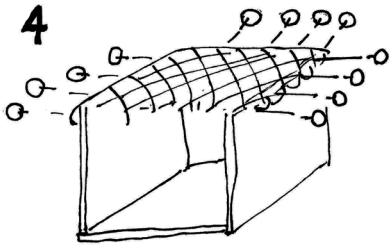

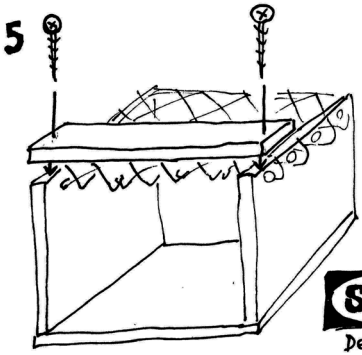

Desky na sebe pasují různě. Sleduj značení!

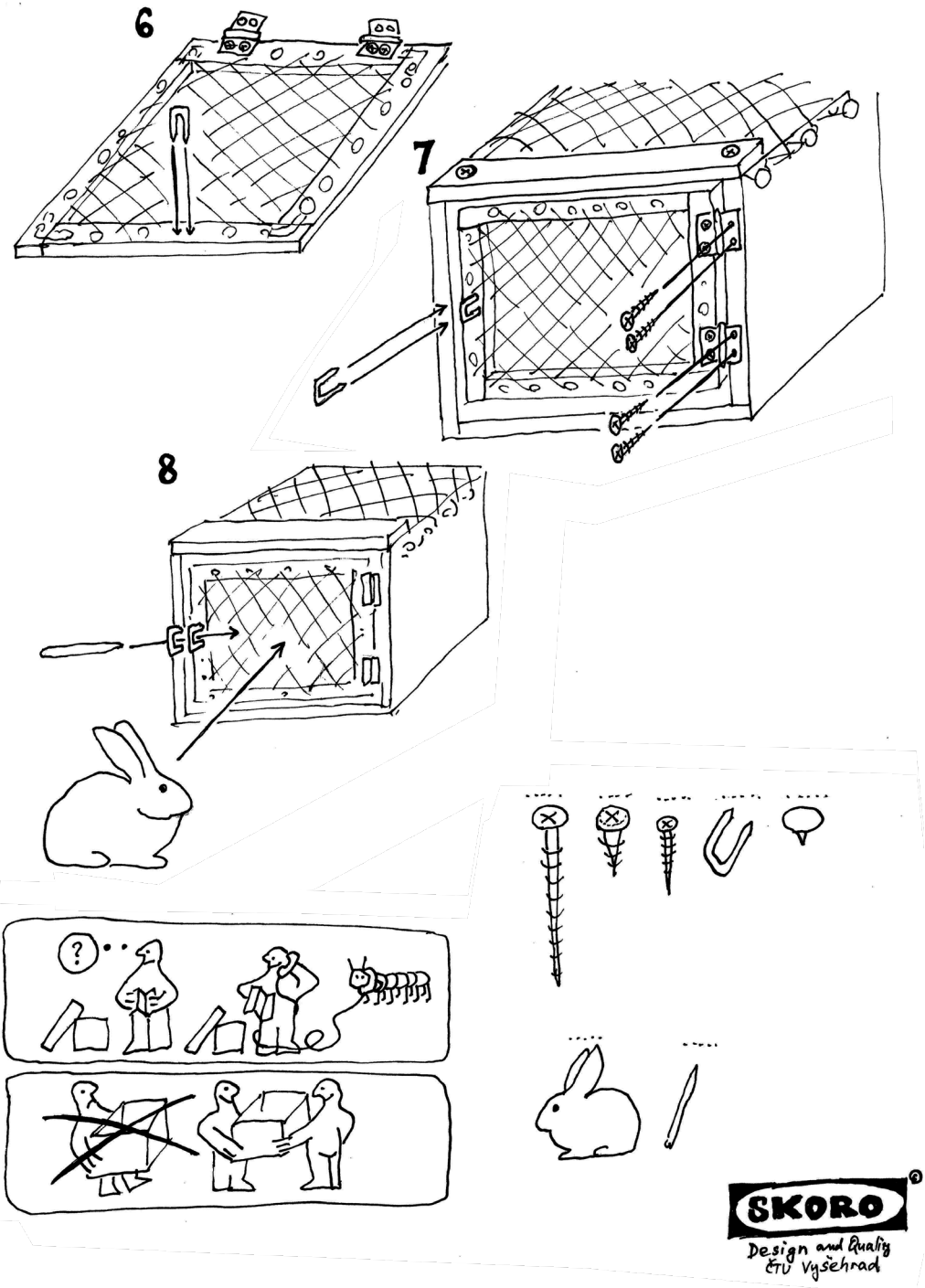

SKORO
Design and Quality
ČTÚ Vyšehrad

6
7
8
?
SKORO
Design and Quality
ČTU Vyšehrad

Tábor – Daleká cesta za domovem

29. 6.–21. 7. 2019

Příprava tábora

Ještě stojí za zmínku Jírovcova patálie s techničákem a její obětavé řešení:

Odpoledne, za největšího slunce od jihozápadu, jsem jel vrátit auto (půjčené od Ginkgařů, pozn. red.) do Prahy. Okýnka jsem stáhnul, nastavil si řidičovu clonu směrem z boku, a jedu pěkně kolem 120-130 po dálnici kolem Plané nad Lužnicí, když najednou... FRNK! A vidím jen periferně, jak z clony něco odlétlo. V prvních sekundách si říkám – hmm, asi nějaká samolepka, nebo co to... SAKRA! Dyť tam byl techničák!

No, sjel jsem na dalším sjezdu, dal si po dálnici 10 km pomalou jízdou k předchozímu sjezdu, pak zase zpátky, jestli ho nenajdu, ale nenašel. Tak jsem po okreskách dojel poblíž místa, oblékl vestu, a vydal se vedle dálnice pěšky. Našel jsem ho asi po kilometru a půl – přímo v pravém pruhu. Poblíž v příkopě i torzo obalu, zelenou kartu a papírek s číslem a adresou na Magiho.

Tak doufám, že v tom obalu nebylo nic jiného. Tak doporučuju najít pro techničák příště v autě nějaké chytřejší místo.

Jírovec

1. den tábora

V 5:32 jsme se sešli na Hlaváku. 8 min před odjezdem vlaku stále chybí Pavián s Tondou. Volám tatínkovi, který se diví, že mu tak brzo volám. Zjišťuje se, že nařídil budík o hodinu později. Merhauti byli tedy do Kaplice na nádraží přivezeni autem.

Nákup. Jírovec hledá nejvýhodnější balení nehledě na velikost a kvalitu. Například se nám snažil nacpat asi 10 kg datlí, protože by si prý rád kilo odsypal.

Kromě Makra jsme navštívili pouhé dva obchody navíc, což považuju za úspěch. Bohužel se moc nepodařilo zkrátit dobu nakupování. Trvalo téměř 9 hod.

Kromě jednoho křuplého melounu a nespočtu nakopnutých holení o kouli na autě se nestalo nic moc překvapivého.

ilustrace z knihy

V táboře. Z latríny jsem nejdřív musela vytáhnout dvě žáby, než mohla být použita. Proběhlo nalezení králíků. Všechny týmy celkem bez větších obtíží složily králíkárny značky SkoRo s využitím Stonožčina návodu.

Králíci se jmenují Borůvka (černý), Bob (hnědý) a Mercedes (bílý). Náš rádcovský (hnědý s tmavýma ušima) nemá ustálené jméno. Tatouch mu říká Pětík, někdo Křemík a někdo zase Kramlík. Někoho napadlo, že když se jeden jmenuje Mercedes, tak náš by mohl být Benz, načež to někdo rozšířil na Benzen.

Petra

2. den

Ráno jsme začali polovinou závinu. bohužel potom se začalo stavět – postele, kuchyň, díra na stožár, přehrádka… A do toho jsme se měli starat o králíky – někteří nebyli rádi, když jejich páníčci a majitelé zabraňovali útěku, a opláceli jim to škrábanci a kousanci.

Pavián

Bob

Vanda při mazání chlebů: „Tak tenhle je spíš umazaný než namazaný.“

Služba sedí ve sněmáku. Oliver na Mrkev: „Mrkev, přilož prosím.“

Mrkev (otočí se na Kaštana): „Kaštane, přilož prosím!“

V Kulecím týpku to vypadá, jako že si Brouk staví palandu. Kůly, které tam má připravené, jsou asi 1,5 m dlouhé.

Venčíme králíky. Vypadá to, že autoritu si získal bílý. Ostatní občas prožene. Jinak se ale zatím moc neperou. Jen máme podezření, že náš je samička.

Bílý je největší a vůbec nejoprsklejší. Už několikrát utekl z kotce – čumákem tak dlouho rýpal do pletiva, až ze spodní hrany vypadaly připínáčky a on vzniklou dírou vylezl. Nutno říct, že byly špatně zapíchlé. Super, teď máme někde v trávě na náměstíčku asi 5 připínáčků. To bude radosti, až je někdo bosý najde.

Večer. Broukova postel je o 20 čísel vyšší než moje. Daleko horší je ale stoleček, který postavil tak, že se nedostanu k nohám postele. Zítra ho teda odstraní! Žerou komáři.

Tatouch jde kolem Broukovy postele: „Á, Brouk se chystá na velkou vodu.“

Brouk: „Já to pak jenom odříznu a odpluju.“

Petra

3. den

Chvíli po nástupu se nás rádci zbavili výletem po okolí s cílem „čistá voda“, která je už 3. den na táboře velmi vzácná. Cestou se hrály pod vedením Olivera, Robina a Vandy různé hry – Palermo, Trojnožka a další hry při chůzi.

Po čočkovém salátě jsme se na čas svázaní k sobě pachtili v potoce a plnili úkoly s kameny (věž) a mušlemi (sběr). Závěrečné stavění vodu pro malé železné kruhy nedopadlo nejlíp, ale více pokusů než jeden nebylo.

Když králík Mrcha Mercedes prorazil klec a znovu pokousal Nata, schylovalo se k večeři – kuřeti s rýží.

Pavián

Brouk věší družinové vlajky na týpí. U Kulecího (ve kterém bydlí Petra, Kule, Vinyl a Brouk) se zastavil.

Brouk: „Tak, tady Ještěrky a… Trsátka (věší vlajku Antonína).“

Kule: „Jaký trsátka?!!!“

Brouk: „Jaký? No červený.“

Kulturní vložka – vtip Čočky bráchy *(v dobách, kdy chodil do oddílu, se mu říkalo Service, pozn. red.)*

Víte, co se stane, když se Čočka s Mrkví koupou spolu ve vaně?

Polívka!

Vinyl ukazuje Kulemu Kamzičí vlajku, které před chvílí přidělal závěs.

Vinyl: „Je to dobrý?“

Kule: „Hm, no, tak...“

Vinyl: „Kule! Pochval mě aspoň trošku!“

Z postele spadla Vinylova kytara.

Kule: „Myslím, že máš naladěno.“

Vinyl na Klaxona: „Ty seš ten přemysl, ty seš ten chytrej!“

Klaxon: „To nějak souvisí?“

4. den

Ráno nás probudil krásný Vinylův zpěv a pár kapek, co bubnovaly do plachty týpek. Rozcvička byla docela rychlá Kočka s myší, protože vzápětí začlo pršet.

K snídani byly chleby s medomáslem. Poté proběhl nástup včetně marné snahy na nějaké zformování. Dopoledne stále dostavujeme, nosíme a popřípadě už opravujeme. Oběd byly řízky a o poledňáku se dalo díky posunu času déle trávit.

Zase začlo svítit slunce a ke svačině jsme pudingem oslavili Lukášových 11.

Už: „Kaštane, ten ešus, co máš, je určitě můj, protože já mám stejnej jako ty a v ešusovníku není.“

Pak se šlo na kolíky.

Pupek: „To jsou hodně vysoký borovice...“

Krteček: „Kolik tak můžou mít desítek metrů?“

X'anda: „Třicet?“

Kristián: „Třicet desítek metrů???“

Mrkev (ke Krtkovi): „Ty máš divně kalibrovaný nohy.“

Králící utíkají od kolonie potokem

Během večeře jsme se bavili hádáním sloganů supermarketů. Večer se scházíme ve sněmáku, čteme legendu, bodujeme a hrajeme Palermo.

Tatouch: „Hele, zamyslete se, máme za sebou tři kola...“

Pavián: „Tak to jsme se hodně pohli.“

Tatouch: „Já se ptám, jak Šimon vědel, že X'anda je nevinný občan.“

Šimon: „Protože jsem na vyšší úrovni než normální občan.“

Kule: „Taky byl návrh na Tatoucha?“

Oliver: „Ne. Obviňuješ ho?“

Kule: „Noo, že bych naznačil…?“

Pupek: „Podle mě vrazi nejsou úplně nejbystřejší, a proto bych zabil Vandu, která tedy kryje ostatní.“

Mrkev: „Takže jsi prostě řekl, že je Vanda blbá.“

Kaštan: „Já mám obvinění na sebe, protože chci jít spát.“

Nakonec zvítězil poslední vrah Tatouch. Kamzíci si vyběhli někam do lesa a pak jsme konečně zalezli do vytoužených spacáků.

X'anda

Bob

Uzlík

Dodatek od Paviána: Po Palermu dostal každý tým totem a korálky a jednotlivci kožený náramek. Kamzíky čekala ještě cesta temnou nocí. Bližší info Kuba M.: Kamzíci byli odvedeni na asfaltku směrem ke křížku a sami se vraceli do tábora.

5. den

Jdeme z nástupu. Je jasno, slunečno, ve stínu chladno = 13°C. Kristián zkontroloval nepořádek v týpkách – v pořádku.

Se Skokany a Mrkví mám praxi – uzly. Vzdal jsem snahu připomenout jim základní uzly a pokročili jsme rovnou na praktické využití uzlů v táboře – loďáky (liningy), prusíky (kuchyň) a úvazy (zubřík). Pak se dvojice (Nat + Pedro, Šíma + Mrkev) vydaly přivázat si vlastní hrazdu na strom.

V Kulecím týpku (a posteli) se mezitím válejí Vanda, Klaxon a Oliver. Můj příchod je vyrušil od čtení Šupů: „My nespíme – čerpáme inspiraci na hru.“

Hrazda Nata s Pedrem se osvědčila, kdežto naříznutá hrazda Mrkve a Šímy se s Natem zlomila a způsobila mu bolestivé zranění – skřípla mu kůži. Ale i přes to vydržel

mlčet! Při dalších praxích stavěla část Kamzíků tropiko, část rozdělávala oheň a Tygři se s Tatouchem orientovali mj. v mapě.

Po praxích se vyráběly píšťalky, turbánky a plánovaly se i Bible, jenže desky zůstaly v klubovně. Tak se plnila Střelka. K obědu byly meruňkové knedlíky. Chudák Pepa, jenž měl hladovku. Po obědě Klaxon četl a, stejně jako králíci, vyrazily i naše družiny na cestu za hledáním nové kolonie (na výlet po okolí).

V táboře nastal klid a mír. Postavil se výběh pro králíky a Brouk si postavil křeslo. Kule v kuchyni dostal ránu frisbeečkem.

Kule: „Vykopej si hrob!“
Krteček: „Než já půjdu do hrobu...“
Kule: „Už brzo...“

Krteček (k Broukovu novému křeslu): „Když vidím, kolik ti to dalo práce, mám pocit, že to spadne hned, jak si někdo sedne...“

Tatouch: „Jak ten králík pozná, které seno je na podestýlku a které ke žraní?“

Brouk

6. den

Tatouch (ke králíkovi): „Ty nevypadáš úplně živě.“

Kule staví knihovničku z plastových přepravek.

Kule: „No a tady tu přepravku přivážu ke kůlu.“

Brouk: „Ale pozor, to pak přijede Vinnetou a osvobodí ji.“

Petra

Ráno jsme hráli uzel a k snídani bylo müsli. Potom jsme hráli hru. Po hře jsme nosili dřevo. No, já ne, protože jsem měl pyromana. K obědu bylo lečo nebo dušená mrkev. Potom se skoro všichni šli koupat. K večeři bylo miláno. Po večeři se šlo vykoupat a potom do sauny. Já ne, protože se mi nechce. To je zatím všechno ze čtvrtka.

Poník

7. den

Dopoledne se konala hra, kde stejně, jako v knížce králíci, musely nyní družiny vykopat ze země kůl s jejich přivázaným druhem. Jak se to stalo, se všichni dozvěděli ve scénce, která je zaznamenaná i na kameru, takže to možná za pár let uvidíte. Kristián, Pupek a X'anda se při náročném kopání na jeden nádech k týmům připojili a nakonec se právě jim povedlo kolíky vytáhnout. Nejdřív X'andovi, o pár minut později Pupkovi a Kristiánovi dvě vteřiny

Tak dělejte!

po něm. Pak se šly hrát kolíky *(Jak příhodné… Pozn. red.).*

Kule potom vyvolal zmatek, když nechal Brouka zapískat „K“, ale nejednalo se ještě o oběd (boršč), nýbrž zbytky od snídaně (krupička). Když přišel Už a chtěl dopolední svačinu, ukázalo se, že má špinavý ešus. Když ho Kule vyzval, aby si ho šel umýt, protestoval slovy: *„To je nehorázné! Vždyť je od ranní krupičky, tak proč bych si ho měl jít umýt teď před dopolední krupičkou?!“*

Po obědě byly praxe a pak Oliverova hra. Chystá se odchod na spaní mimo tábor.

Klaxon: „A teď přichází neočekávaný zvrat...“
Věšák: „Ale to neznamená, že budete neočekávaně zvracet!“
Tatouch: „Naopak, budete případně zvracet očekávaně.“

Vanda: „Věšáku, ty spíš taky mimo tábor?“
Brouk: „On je mimo pořád.“
Věšák: „Co?“
Petra: „Co to vyrábíš? Prkénko?“
Brouk: „Ne, pálku na brännboll.“
Petra: „?“
Brouk: „To je softball, co pochopí i Vinyl.“

Kaštan (při stříhání o ešusy): „Je tady někdo, kdo má aspoň dva ešusy?“
Věšák: „Já.“
Kaštan: „Tak o dva?“
Věšák: „Ne.“
Kaštan: „O jeden?“
Věšák: „Ne.“
Kaštan se tváří smutně.
Věšák: „Muhahaha!“ (ďábelský smích)

Večer dorazila do tábora Bart s rodiči, kteří přivezli nákup. Z Prahy se vrátila Petra a Brouk vyrobil pálku na brännboll *(dovolujeme si sjednotit v zápisu název této skandinávské hry – krom zvoleného se používají také názvy brannball a brennball, ale nikoli některé zde použité varianty – pokud se tedy nejedná o zcela novou hru, což nelze úplně vyloučit. Pozn. red.).*

Podle Užova výrazu můžete hádat, jestli to byl cukr, sůl nebo kyselina citrónová

Všichni kromě Brouka, Petry, Pupka a Vinyla pak vyrazili spát mimo tábor.

Brouk

Bavíme se o tom, zda házet oslavence do vody.

Vinyl: „Já bych je házel na kulatý narozeniny."

Kristián (kterému bude na táboře 18): „Osmnáctka teda moc kulatá není!"

Tatouch: „Viděl jsi někdy osmičku?"

Kristián: „Jenže Kulemu je voda v přehrádce tak pocaď." (ukazuje)

Vinyl (neviděl to): „Pokaď?"

Někdo: „Ne, nekaď!"

Petra

8. den

Ráno jsem se probudil v 5 a viděl Kikiho, jak je venku ze spacáku a chodí okolo místa, kde jsme ještě s Vandou přespávali. Pak jsem usnul a probudil se až v půl 8. Sbalili jsme věci a odešli do tábora, kde nás čekaly rohlíky s medomáslem a marmeládou, jenž chutnala jako kečup. Jako obvykle následoval nástup. Večer bude slavnostňák a Šíma bude čertem.

Jdeme hledat soušky na hranici a Kiki nám říká, že takovou hezkou velkou pokácel s Vandou někde u mostku. Vydáváme se tam. Je to dost daleko. Kláda je dlouhá, tak ji rozpůlíme a odneseme do tábora. Začínáme dělat hranici. Pedro a Nat se furt někde flákají. Hranici děláme pořádnou a velkou.

K obědu jsou moc dobré krůtí řízky. Do svačiny dodělávám hranici a připravujeme Kulecí dárek. Je svačina a Kule vydá-

Kule, já to musím ochutnat, jestli to není jedovatý!

Hnědásek na něčí noze

vá. Najednou přijde Vanda a Vinyl a nesou 2 nádherné medovníky s 60 svíčkami.

Po svačině děláme dřevo a když se vrátím z Klepeta zpátky do kuchyně, je v ní strašný bordel a zmatek. Děláme čaj, vydáváme večeři a jdem se převléct do krojovek na slavnostňák. Hrajou se písně. Máme ještě dárek pro Kuleho: 60 polínek takhle dlouhejch (viz. obr 1) a takhle tlustejch (viz. obr 2) *(obrázky se bohužel nedochovaly, pozn. red.)*. Kule (myslíme) začíná brečet dojetím.

Dlouho do noci (asi do půl 2) je pár vytrvalců u ohně. Prasíme písničky, povídáme si, ale i na nás dolehne únava, a tak jdem spát.

Oliver

Jak viděl 8. den Pavián:

Cesta z lesa v 8:00 byla příjemná změna. Bávštěvníci (Máša, Hroch s rodinkoua starý člen oddílu Cihla) se už stihli zabydlet. Krom připravování hranice na slavnostní oheň se stavěla Bartina postel.

Zároveň se slavnostňákem měl Kule oslavu 60. narozenin. Obdržení 3 dortů a 60 koláčů se líbilo všem. Kule byl nadšen ze 60 polínek z nichž jedno bylo od všech podepsáno. Potom se zbořil panák a většina odešla spát. Já ne. Podávaly se medovníky.

Pavián

Mrkev za každou větou řekne významné „Hmmm!"

Klaxon: „Mrkev, nedělej ty zvuky. Stačí, že mluvíš."

Krteček vypráví o svém přežití a o tom, jak šel dlouhou dobu úplně do háje, než si

Tak kdy už bude ten oběd?! (Poník)

všiml, že pověsit nůž hned vedle buzoly nebyl dobrý nápad.

Domlouváme, kdo půjde na nákup.

Věšák: „To vás půjde tolik? To už je skoro jak nějakej vtip: Jdou takhle dva Kamzíci a dva Tygři...“

Někdo: „Ale Vtip nejde!“

U slavnostňáku.

Oliver: „A kdybych ten kruh takhle přeskočil… S meziskokem v ohništi… Tak bych do vody neletěl?“

Věšák: „No to myslím, že bys pak naopak chtěl letět do vody hodně rychle...“

Petra

9. den

Dnes jsem se vzbudil dřív, protože jsem měl hlídku. Přišel Věšák, ale než mě stačil vzbudit, šel jsem sám. *(To si jen myslíš… pozn. red.)* Hlídka byla úúúplně normální a klidná. Vzbudil jsem, koho jsem měl, a normálně bych šel spát, jenomže se mi nechtělo. Tak jsem dělal různé aktivity, ale to je jedno…

K snídani byl celkem dobrej porridge. Potom jsme šli na sraz. Když skončil, následovaly praxe. Já jsem vázal uzly se Všetečkou. Když vařili oběd, hráli jsme Palermo ve sněmáku. K obědu měly být knedlíky s krůtí omáčkou.

Odpoledne jsme měli najít potraviny a udělat z toho jídlo. My jsme měli chipsy. Potom jsme byli u ohně.

Pepa

Na nástupu.

Vinyl: „Kdo si dá hladovku?“ (Hlásí se Kaštan.)

Kule: „Dneska bude krůta, ňam ňam!“

Někdo: „Tak to bude krůtá hladovka!“

Kdo pozná, co je to za zvíře?

Všetečka: „Aha, ty králíkárny jsou nějaký velký...“
Kule: „No já jsem taky myslel, že budou menší… Že se tam ti králíci takhle zašoupnou...“
Věšák: „To si pleteš s nářadím, Kule.“

Pupek si čte ŠUP: „Hele, tady ten popisek ‚Tatouch ráno u týpka‘ asi není úplně dobře...“
Krteček: „Jo, myslim, že ten je tam víckrát...“
Brouk: „Tak třeba je to jako vyjádření nálady tý fotky… Tatouch ráno u týpka.“

Při vařící hře musely týmy nejdřív složit báseň, než dostaly lopatku.

Králík Bob

Bob je náš králík,
je to malej cvalík.
Utíká rychle,
když vaříme krychle.

Pavián

My jsme se pak těšili, co že to ty krychle budou, a oni uvařili jen... *(věta je bohužel nedokončená, pozn. redakce)*

Mercedes

Prý je to letící labuť (Pupek, Klaxon, Krteček)

Večer.
Klaxon: „A Petro ty máš poslední hlídku, jestli ti to nevadí. Teda jestli ti to nevadí moc.“
Petra: „No vadí, ale co s tím mám dělat?“
Klaxon: „Můžeš mě emočně vydírat.“

Petra

10. den

Ráno jsem jako obvykle čekal, jestli mi Vinyl přijde zahrát budíček i k zubříku. Přišel. Ale ani nebrnknul a už byl pryč. To teda pěkně odfláknul…

Po hře, během které někam zmizli Pedro, Nat a Šíma, byl Už hozen do vody za úplatkářství. Pak se ale ukázalo, že Pavián, co ho prásknul, od něj ten úplatek přijal a objednané sladkosti nepřinesl jen proto, že je neměli. Takže letěl taky.

Pak se šlo na družinovky. SkoRo měli jít původně sami, ale nakonec mě přibrali s sebou, což mě potěšilo. Taky dostali na cestu pár úkolů. Výstup na horu vyšší 1000 m byl ale hned zavrhnut, protože naším cílem bylo údolí říčky Černé bez jakékoli vyšší hory v okolí. Padnul sice návrh, že někdo odjede přes Prahu do Krkonoš a vyleze na Sněžku (dokonce bychom stihli vlak v Kaplici), ale nakonec to (díky bohu) nedopadlo. Zato focení se hned chytli a začali hledat vhodné pano-

rama. To se ale později zvrtlo v hledání Pana Roma.

Obědváme u rybníka za nádražím Kaplice.

Věšák: „Robine, pučíš mi prosím nůž na ostrouhání mrkve?“

Robin: „Jasně, nůž na Mrkev mám vždycky!“

Po obědě jsme pokračovali přes Pořešínec k Malši, přebrodili ji a popošli kus podél Černé. Tatouch mě k ní nalákal výrokem, že to tam prý vypadá jak u Vydry, ale buď si teda Vydru pamatuju špatně a nebo se to tam hodně změnilo. Docela nás ale pobavilo dětské rekreační středisko Energetik s bazénem hned vedle řeky. Pak jsme začali hledal místo na spaní. Ukázalo se, že jsou asi všechna dobrá tábořiště zabrána skautíky a táborem (ten je u potůčků vedle Jírovy skály), ale nakonec se na nás usmálo štěstí a my se mohli v pohodě utábořit za zatáčkou od tábora a dát si super miláno.

Večer u ohně:

Robin: „Máš fakt pronikavý hlas, Mrkev.“

Mrkev: „Oh, díky.“

Vanda: „To nebyl kompliment...“

Věšák

11. den

Ráno nás probudilo burácení motorek či čeho. Hrůza… Potom jsme si vyslechli zdravotnické cvičení přilehlého tábora, které probíhalo na protějším břehu. Znělo to trochu jak Zdrsem – možná by nebylo špatné taky jednou za čas něco takového udělat…

Králíkárna s Mercedesem uvnitř

Pedro odchází na přežití

Pak jsme vyrazili na cestu. SkoRo udělali tolik fotek, až se z toho Vandě vybil foťák. Dorazili jsme k přehradě Černá, kde by se fakt krásně koupalo a po menší zacházce ke zřícenině hradu Sokolčí, kde by se fakt krásně spalo. Pro budoucí generace: dobře by se asi spalo i pod hradem kousek po proudu na stejném břehu – zeshora to vypadalo hezky.

Oliver u přehrady vyměnil sirky za propisku Kozel, kterou pak na hradě chtěl vyměnit s jedním kolemjdoucím. Jeho společník ho pak kvůli tomu měl za bezdomovce a poučoval ho, že má radši pracovat rukama. Nakonec Oliver takhle „vyžebral“ pamětní minci z Junk Townu.

Pokračovali jsme směrem Blansko (ne to u Brna) po cyklostezce, na které jsme potkali fakt pěknou studánku (přímo na jih od vodní elektrárny Soběnov). Škoda, že jsme kolem nešli cestou tam – možná bychom nemuseli dělat kolínka z dost pochybného přítoku Černé…

Pak jsme dali oběd, vyrazili do Kaplice a busem odfrčeli do Zubčic. V táboře

už byli přeživší Šíma s Pedrem i nepřeživší Nat.

Odjel Klax, Vinyl, Tatouch a Petra do Prahy. Večer pak Poníka rozbolelo břicho – samozřejmě až po tom, co Tatouch odjel…

Poník: „Nebudu kvůli tomu muset do Prahy?“
Věšák: „Né, to bude v pohodě. :)“
Poník: „Uf!!!“

Králíci se dnes pasou, jako by dva dny nejedli. Snad je tu během družinovek nezapomněli krmit… No a večer už bylo jen koupání (nahnat Kamzíky a Tygry do vody bylo dost náročný – a taky jsme zjistili, kdo si ještě neměnil spodky…), večerka a šli jsme spát. Dobrou!

...

Teda ještě ne… Po večerce jsme se my zbylí staří vytratili pryč z tábora a nechali jej na jeden den napospas SkoRo.

Ráno nás pak probudily Krtkova máma, sestra, slečna a fenka, aby mu popřály k 18. narozeninám. Krteček z toho byl dost na větvi, ale ten pohankový dort s ovocem byl vynikající! :)

Pak odešly a Krtka vzaly s sebou na oslavný půlden. Po jejich odchodu:

Brouk: „A která z nich že je ta Krtkova holka?“

Věšák

12. den

Starší SkoRo ve velení!

Ráno jsme se probudili se zjištěním, že v táboře není jediný vedoucí. Trochu rozpačitě začala příprava snídaně. Naštěstí

jsme z předešlého dne z družinovky měli připravený program a tudíž nebylo potřeba improvizace. Po úryvku z knihy následovalo hledání ráno schovaných králíků a plnění úkolů pro jejich osvobození.

Oběd měl na povel Nat, a tak jsme dojídali Tatouchovu polívku s topinkou. Po poledním klidu, který většina strávila praním (v obou smyslech) následoval souboj týmů v přehazce a vybíjené. Ke svačině jsme se rozhodli dětem usmažit palačinky s borůvkami, které přinesly. Tím, že svačina byla natolik vydatná, že nikdo neměl hlad, jsme k večeři udělali jen zeleninový salát s rohlíkem.

Vanda

Ráno bylo stejné jako v pondělí. Skoro doslova – šel jsem na nákup, tím jsem prošvihl rozcvičku a k snídani byly rohlíky. Po tomto už má tento den oproti pondělí mnoho rozdílů. V táboře nebyli rádci

Autor ilustrací: Mrkev

ani Rohlíci. Celý tábor řídili Skoro (a bylo to fajn).

Pavián

13. den

Dnes ráno jsem zjistila, že se zase něco pokazilo s hlídkou. Měla jsem mít tu ranní a nikdo mě nevzbudil. Ten Čepík! Na nákup jsem šla já a Marino. K snídani byly jáhly s brusinkama a švestkama. Netuším, co bylo jako rozcvička. Pak byl nástup, kupodivu Věšák zahájil 13. den. Taky nám Věšák řekl, že nás opouští a že se už nevrátí. Taky dnes maj přijet mladší.

Pak vyrazila výprava k medvídkářům odnést dopisy. Potom se šlo nad medvídkáře hrát brännboll. Na konci hry začalo poprchávat, a tak se šlo zpět do tábora. Začali jsme vařit oběd (knedlo, vepřo, zelo). Předala se kuchyň a pak je poledňák.

Po poledňáku se četlo a pak se hrála hra, která se podle všeho hrála už předtím, ale dřív se to hrálo v noci. Jeden tým se snažil dostat z jahodový cesty na vidličku a zbytek se je snažil trefit hadrákama a vedoucí + Zambové se snažili strefit střelce. První šel Natův a Šimonův tým a jedinej se dostal Nat. Pak šel Pedrův tým a jedinej se dostal Pavián. Pak šel Mrkve tým a nedostal se nikdo.

Pak se lelkovalo a hned, jak jsem si zalezla, jsme museli jít na borůvky na borůvkový knedlíky. Po borůvkách, které se Natovi a Užovi třikrát vysypaly, se dodělávaly postele pro menší a teď se tu vedle mě hraje dost surová vybika.

Krmení hladových tygrů. K večeři byly ty borůvkový knedlíky. Marino si je snažil schovat na zejtra, protože má hladovku. Pokus se podařil! Zase se hraje vybika a služba uklízí kuchyň. Čekáme na mladší. Čekáme. Čekáme. Čekáme. Už přijeli! Máme málo postelí! Kdo bude spát na zemi?

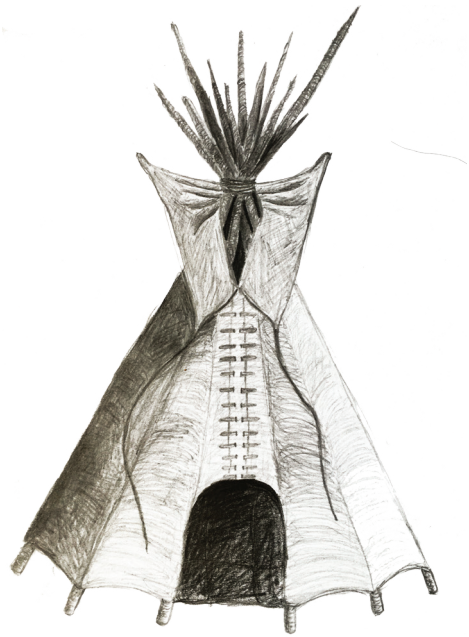
Když se všechno nějak usadilo, tak jsme se chvíli hřáli u kamen a zabíjeli čas. Malí dostali knedlíky a pak všichni šli do sněmáku a četlo se. Pak se pískla večerka, zpívalo se a kupodivu se ukončil 13. den tábora.

Večer v týpku:
Mrkev na králíka: „Zlatíčko, spinkej!“
Králík se snaží dostat ven.
Mrkev: „@#$%!“ (Cenzurováno, pozn. red.)

Bart

SkoRo na družinovce

Při sběru borůvek Brouk ničil nervy všem v jeho doslechu slovy „jde kůň, klap klap, jde had, sss sss, kam jdou?“, která opakoval pořád dokola. Borůvkové knedlíky za to však stály.

Vtip má plný ešus borůvek a Tonda mu je vezme. Po chvilce je vrátí.

Vtip: „Blbej vtip.“

Pavián

14. den

Dnes ráno byla snídaně, bylo müsli a já si přidal. Potom byl nástup, kde se seznamovali táborníci, kteří přijeli včera, s táborovým režimem. Potom byl dopolední program – praxe. Potom oběd – zelňačka. Potom polední klid. Potom čtení a Palermo ve sněmáku. Potom svačina – rohlík, borůvkový jogurt, Granko. Potom příprava večeře a potom chůze ke křížku. Potom se Kamzíci bavili tím, že říkali: *„Včéra mi chcípnul křeček.“* Potom byla večeře – řízky a potom se četlo u táboráku. Bylo fajn.

Pepa

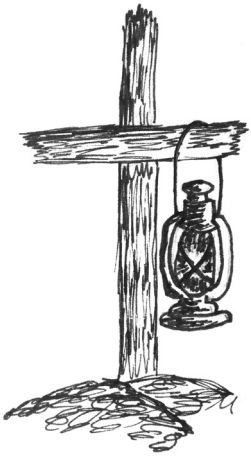
Müsli a jogurt k snídani chutnaly všem (až na Vtipa a Marina, kteří mají hladovku). Na nástupu jsem si dal slepotu. Pak byly dobrovolné praxe. Pro někoho, kdo nevidí, byl pestrý výběr: lukostřelba, zapalování ohně, plnění střelky, výroba bible a slacklina. Po né moc dlouhém rozhodování jsem s Kristiánem šel na slacklinu. Díky Kristiánovi jsem poslepu (s velkou pomocí) došel několikrát na druhou stranu. Horší to bylo s návratem do tábora. Jelikož jsem nesehnal nikoho, kdo by mě dovedl, spadl jsem do přehrádky. Po praxích už se naštěstí nic nehrálo. Ukousal bych se nudou, kdyby mi Bart vytrvale nečetla ŠUP.

Pavián

15. den

Od brzkého rána prší. K snídani byl porridge s jogurtem, kterého bylo tradičně moc (toho porridge). Při snídani si Pavián stěžuje, že už v zápisech z tábora není tolik hlášek, co dřív. Zmokla nástěnka. Večerka je stále free a ještě víc happy (papírek s nápisem „Večerka je free a happy“ se rozpil do duhových barev). Nástup byl pozdě kvůli dešti. Zkoušku bosoty jsme zakázali.

Sedíme ve sněmáku a hrajeme Riskuj! Mrkev zapomněla, že ptáci jsou taky obratlovci, a za každou svou chybu navíc prohlásí „jajks!“.

Autor ilustrací: Mrkev

Mercedes

Mrkvin tým si zvolil rostliny za 400.

Klaxon: „Zlatá cihlička!“

Mrkev: „Neeee! Už zase!“

Klaxon: „Tak aspoň máte půlku těch bodů za tu zlatou cihličku, ne? Když jinak žádný body nemáte...“

Mrkvin tým si zvolil rostliny za 500.

Klaxon: „Rostliny za 500… co je tohle?“

- nechápavé ticho -

Klaxon: „Eh, aha. Tady to je.“ (Podává týmu tužebník.)

Kaštan: „To bude nějaká mrkev.“

Mrkev (pohoršeně): „Mrkev? Tohle?!“

Šímův tým narazil na zlatou cihličku – napište co nejvíc zvířat na L.

Kule: „Leklej Pavián!“

Někdo: „Co bude k obědu?“

Vinyl: „Dušená mrkev. Ta je náhodou docela dobrá...“

Klaxon: „Ale udušená je ještě lepší!“

K obědu nakonec byla polívka. Odpoledne se hrála hra, při níž museli jednotliví členové týmu doběhnout na různá místa v okolí tábora. Kdo přiběhl dřív, vzal si nejnižší číslo.

Ke svačině byla pomazánka z červené řepy, která i přes počáteční remcání celkem zmizela. Pak byla sauna, která ale moc nesaunovala. Taky byl 15. den, takže bylo povinné mytí.

Vinyl: „Quido potřebuje hodit do přehrádky, aby tam vůbec vlez!“

Brouk: „Tak ať sebou hodí, už má být večeře!“

K večeři jsme zbylou polívku zahustili červenou čočkou a k velké nelibosti vydali namísto omáčky s kuřecím masem, která byla původně slibovaná. Ale aspoň se dojedl porridge, který zbyl od snídaně.

Oliver (kterému jako jednomu z mála vylepšená polívka chutnala): „Je to fakt dobrý. Ale chybí mi tam zázvor.“

Tatouch: „Zázvor je naopak to jediný, co tam chybí.“ (To zní trochu divně – nemělo tu být „to jediný, co mi tam nechybí“? Pozn. Věšáka)

Oliver účtuje.

Petra: „Proč to píšeš tím růžovým fixem?“

Oliver: „Aby to bylo aspoň trochu veselý...“

Brouk na začátku tábora navedl někoho *(Vtipa. Pozn. Věšáka)*, kdo nacpával Věšákovi slamník, aby mu tam dal pár šišek. Teď je sám našel, když postel po Věšákovi, který odjel, převzal.

Stavba pece, druhý pokus (ta Hrochova spadla)

Z týpka se ozývá Oliverův hlas:
„Z druhý strany mi udělej tu masáž… z druhý strany krku… jau! Tam taky ne!“

Petra

K obědu byla zeleninová polévka z gumových mrkví. Na Broukovu radu „hodně si to opepři“ jsem si nasypal asi dvojnásobek pepře než polévky. Když jsem nemohl najít hrneček na zchlazení žáhy, rozhodl jsem se, že si lehnu pod várnici a napiju se (bez dotyku kohoutku pusou). Když jsem pustil kohoutek, Brouk na mě zařval „Bacha, je tam vařící čaj!“ Rychle jsem se odkulil, ale bylo pozdě. Spálenou pusu jsem musel zajíst zase polívkou.

Pavián

16. den

Dneska jsme měli po družinkách jít na výlet do oběda. My (Tygři) jsme šli přes Malčice, kde jsme si natočili vodu, do Mirkovic, odkud jsme šli do Zubčic. V Zubčicích jsme (jen někteří) využili obchod, který měl otevřeno i v neděli.

Když jsme došli do tábora, bylo už po obědě, ale naštěstí maso na paprice zbylo. Po poledňáku bylo čtení a po čtení byla hra. Ta spočívala v tom, že každý tým měl celtu, kterou si někde schoval a dal si do ní praporky (tři) a s hadrákama se vydal hledat celty ostatních. My jsme měli celtu v hustníku v muldičkách, ale i tak jsme prohráli. Z celt ostatních jsme vzali min. dvě vlajky (praporky), ale stejně jsme skončili s jedním (praporkem).

Haló, je tam někdo?

Večer se četlo a hrálo se: Živé pexeso, Palermo a Přesedávaná. Já, Lukáš a Marino jsme měli bdění, ale dal to jen Marino.

Neznámý Tygr, který měl bdění 16. den a neumí se podepsat

Na Tygří družinovce hledáme zvířata do Střelky.

Vtip: „A počítá se Pavián?"

Pavián: „Tak zaprvý nejsem volně žijící a zadruhý pokud si mě chceš pohladit, tak mi musíš dát bonbon."

V táboře řádí mírná rýmička a kašel.

Vanda: „Mě taky nějak škrábe v krku..."

Krteček: „Neboj, to odejde za den."

Petra: „Cože? Že to odejde zadem?!"

Kule (na Vinyla): „Ty jsi usnul na mé posteli!"

Vinyl: „Nene, já jsem tam jenom tak kontrolovaně odpočíval."

Kule: „A proč jsi měl teda ten Respekt namotanej na obličeji?!"

Do týpka přišel Vincent a podává Oliverovi desetikorunu.

Vincent: „Tady! Desetikoruna do oddílové pokladny."

Spadne nebo nespadne?

Oliver: „Proč?"

Vincent: „Proč ne?"

Kule: „No jo, voni se doslechli, že Oliverovi v pokladně chybí 300,-Kč, tak se na něj skládají."

(Ukázalo se, že desetikorunu Vincent našel v rohlících.)

Kule: „Tak tam napiš: ‚Příjem 10,-Kč: ROHLÍKY'"

Petra

17. den

K snídani nám Tatouch připravil vylepšené zbytky z večeře jako rýžovou kaši či kolínka na sladko. Po nástupu přišly na řadu praxe a nošení dřeva na večerní saunu. K obědu nás čekal vytoužený kuskus s rajčatovou omáčkou.

Odpoledne se hrála hra, při které se např. Pepík snažil nabrat vodu nožem nebo Šíma rozdělit láhví rohlík napůl. Konečně vylezlo sluníčko a my byli posláni na borůvky. Den jsme zakončili (někteří) saunou.

Vanda

Po budíčku.

Brouk: „Proč jsi vynechal celou fázi buzení?"

Vinyl: „Nevynechal..."

Brouk: „Ty jsi prostě naladil a pak jsi řval 1 2, 3, …, 6!"

Sedím v týpku. Brouk venku naučil děti nějakou novou hru. Spočívá to v tom, že se nahlas slabikuje BRU-TA-LI-TA! A co je dál, nevím, ale ozývají se rány.

Petra

18. den

Dopoledne týmy zajížděly s pramicí pod most – celý tým se musel držet tyče a probíhali v lese brankami. Později dopoledne se hrálo ještě schovávání podél Činčikulí cesty. K obědu byl těstovinový salát a Tomáš dostal poté, co jsme ho omotali kolem jednoho kůlu kuchyně, přezdívku Uzlík. O poledním klidu hrají děti, jako posledních pár dní, vybiku.

Po poledním klidu děti na různých stanovištích získávaly mušličky. Poté opět všudypřítomná vybika. K večeři byly přírodní řízky s rýží a myslím, že měly docela

Krájení rohlíku hrnečkem...

...a PET flaškou

úspěch. Po večeři jsme hráli Palermo a bylo zpestřeno buchtami z nově opravené pece, které byly moc dobré.

Fuj, tohle písmo bylo fakt těžký rozluštit. (Pozn. Věšáka-přepisovatele)

Podle škrabopisu asi Klaxon, který se taky neumí podepsat

19. den

„Vstávejte vy spáči, už nastal bílý den! A cvrlikání ptačí, ruší váš krásný sen!“

Tak budili Krteček s Pupkem.

„A pro Brouka pěkně od podlahy! VSTÁVEJTE vy spáči, ...“

Rozcvičku měl Robin a hráli jsme Bomba a štít. K snídani byla krupička. Na pískání nám bylo řečeno, že si uděláme malý výlet na kopec a přitom si zahrajeme malou hrátku. Menší si hned začali balit baťohy. Pití, pláštěnku, mikinu a mám si brát peníze? Půjdeme do obchůdku? Po pár minutách přesvědčování jsme vyrazili na Spálenej. Tam jsme si zahráli hru, při který byly dva kruhy na dvou bodech na Spálenym a od tamtaď *(pro roztomilost ponecháváme bez opravy, pozn. red.)* jsme se snažili krást prapory. Rádci nás samozřejmě chytali.

Po hře služba začala oběd a zbytek měl praxe. Pak byl oběd. Borůvkový knedle se povedly a někteří měli modré zuby až do svačiny. Polední klid jako každej den a jde se do bazénu. Blbnutí první třídy! Všichni skočte najednou aneb všechno je mokrý! Točíme vodu, marné pokusy o průchod druhým směrem. Vinyl a Krtek hází protestující Kamzíky. Krteček se snaží hodit Uzlíka a ňák se mu to nedaří.

Krteček: „On se pořád zamotává!“

Pak se všichni ňák strkali a padali do vody. Vynil, Pupek, Robin, Krtek, Oliver a Tobiáš se snaží udělat pyramidu. Bum. Bác. Plesk. Už jsou pod vodou. Skákání a dovádění, ale hlavně kravení. Osycháme a jdem.

K svačině byl jogurt s borůvkama, marmoškama a rohlíkama. Zas pár minut a pak čtení a loupání brambor. Brutálně surová vybi-

Proč sis musel dávat zrovna dneska tu sounohost!

ka – co maj ty lidi se strefováním do hlavy? Potom byla večeře – SMAŽÁK! Moc dobrej!

Většina se přesunuje do sněmáku. Městečko Palermo, hádejte, kdo byl osud? Poník! Po dost hlasitém Palermu se vyhlásily hlídky. Večerka jako každý den a dobrou noc!

Bart

Na nástupu. *Klaxon: „Na programu je běhací hra na Spáleným."*
Vinyl: „Kdo si dá sounohost?"
Klaxon: „No tak to abys už vyrazil!"

Klaxon svítí Kulecí baterkou Kulemu do obličeje.
Kule: „To ale moc nesvítí."
Klaxon: „Ty taky moc nesvítíš."

Klaxon: „A bude to na jednotlivce?"
Pupek: „Ne."
Kule: „Tak na skupiny?"
Pupek: „Ne."
Klaxon: „A na co by to teda bylo?"
Pupek: „No na nic."

Petra

Na závěrečňáku

Vtip zdrhá s praporkem

20. den

Služba je zmatená, že rohlíky nejsou u Rohlíků.

Závěrečňák

Vyrazili jsme 1. Šli jsme před Vidličku až na Sedlickou louku. Střílelo se zde z luku. Za každý šíp v terči byl jeden králičí bobek (cereálie), za které se potom dražli ingredience. Na 2. stanovišti jsme nesbírali bobky, ale zaháněli hlad neobvyklým stromováním: rohlíky na svačinu visely na stromě a dokud nebyl na stromě celý tým, nešlo jíst. Se skoro plnými žaludky jsme vyrazili na 3. stanoviště, kde nás čekal Brouk. Naším úkolem bylo svázat svoje věci k sobě a udělat provaz – za každý metr byl králičí trus. Po delší cestě jsme došli ke Kulemu, kde jsme určovali kytky. Na 5. stanovišti jsme procházeli asi 15 metrů dlouhou trasu a hledali věci, které tam nepatří (hrnek, deštník…) Potom jsme dorazili na místo, kde byl papírek „Jestli tu nikdo nebude,

počkejte a luštěte šifry.“ Po 30 minutách přišla Petra a odvedla nás na tábořiště. Postavili sjem tropika, uvařili večeři a šli spát.

Básnička (za bobky)

Pětík vyběhl z mechu,
nemohl popadnout dechu,
hraka prý utrousil,
borůvčí se nasytil,
potom se však otočil,
a elil zavětřil.
Tráva chutnat přestala,
hvězda svítit přestala.
Je to homba nebo pes,
do díry už stejně vlez.
Pětík probudil se ze spaní,
zlý sen ho už nehoní.
Pavián

Bavíme se o tom, jak je to super, když děti zrovna nejsou v táboře.

Oliver: „A nejlepší je to, když tu nejsou ani rádci. (Myšleno Kule, Tatouch, ...)“

Petra: „No tak všechny vyžeňte pryč a zůstaňte tu sami.“

Někdo: „Tak jo a Tatoucha (který je chromý kvůli vyvrknutému kotníku) odvezeme v kolečku někam pryč a on než přijde, tak máme spoustu času.“ ***Petra***

Robin

21. den

Ráno nás vzbudil Klax v 8 hodin. Dali jsme kvíz o müsli. Nasnídali se a zabalili. Vyrazili jsme po fáborcích. Cestou jsme narazili na vosí hnízdo. Ke Kulemu jsme se nebelhali moc dlouho. Seděl na igelitu v příkopě u silnice (a kousek nad ním byla lavička). Tipovali jsme si vzdálenosti. Po další cestě jsme dorazili k Petře, kde jsme podle pachu určovali věci. Potom jsme šli k balónku, kde jsme si přečetli kapitolu legendy. Okolo ohrady s muflony jsme se dostali ke Kristiánovi, který nám položil 6 otázek k legendě. Potom jsme se naobědvali a zase šli. Narazili jsme na další balónek, u kterého jsme sepsali všechny králíky z legendy, na které jsme si vzpomněli. Potom, na Věžovatkách, jsme

Závěrečný boj o Plástev

hledali 13 dřevin. Nakonec jsme došli na cestu kus od tábora a čekali na poslední tým.

Pavián

Když poslední tým přišel, strhla se velkolepá bitva o plástev. Na Paviánovo líčení pravidel a průběhu boje zde bohužel nezbývá dostatek místa. Za zmínku stojí výhružka „Když prohrajete, nemáte večeři!“, která dopomohla k hrdinné obraně nor. K večeři byly totiž „hamburgery se vším všudy“, ke kterým Pavián dodává: Rohlíci si dali záležet a bylo to vidět. *(Chvála jejich umění, pozn. red.)*

Večer při domlouvání následujícího dne.

Tatouch: „No tak jestli bude slavnostňák tady ve sněmáku, tak potřebujeme takových 12 laviček.“

Vinyl: „Ale Horác nepřijede. Tak to je o lavičku míň.“

Někdo začal Přemyslovi říkat Přesysel.

Petra

22. den

Dnes už se jen bouralo a připravovala se hranice. Čertem je letos Už. Zbalili jsme se a odstěhovali ke Kamenným věžím. Pak nosili pelesťovky.

Pavián

Zachraňte Plástev!

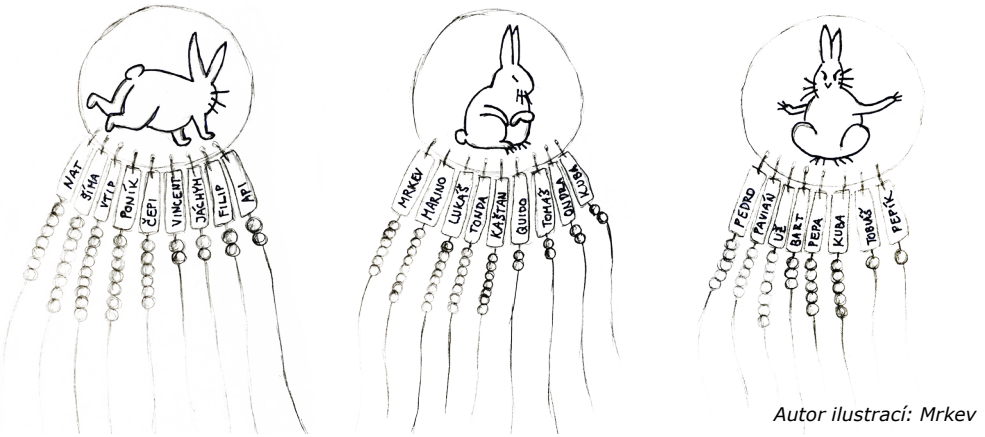
23. den

Vsuvka:

My byli s Maďalem tou dobou v Norsku, v malé vesničce na mořském pobřeží. Za krásných dlouhých polárních večerů jsme přemýšleli, jak jim v Malčicích asi dupou králíci. Jednoho dne nám někdo zaklepal na dveře a představil se jako místní pošťák – v ruce držel toto (obrázek) a asi si musel myslet, že Češi jsou úplní cvoci. Každopádně nás ale pozdrav z tábora potěšil!

100nožka

Autor ilustrací: Mrkev

Příběhy se slovy od P

Tým Borůvka

Pravoslavný papež prošel podél prokletého Prokopa. Prokletý Prokop papal papu, přitom pozřel pryskyřici. Pryskyřice plála podél Prokopových plic. Přitom pravoslavný papež přišel plivnout pod pero premiéra. Premiér potrestal pravoslavného papeže. Premiér přikázal pravoslavnému papeži: „Projdi Plzní pro pivo, potom přines pivo prokletému Prokopovi!“ Pravoslavný papež přišel pro pivo. Prosil pana pivovarníka: „Prosím pane pivovarníku, podejte pivo pro prokletého Prokopa, protože přiotrávil plíce pryskyřicí.“ Pan pivovarník podal pravoslavnému papeži pivo. Pravoslavný papež přišel podat plzeňské pivo prokletému Prokopovi. Prokletý Prokop přijal plzeňské pivo pravoslavného papeže. Prokletému Prokopovy pivo pomohlo, potom pryskyřice pustila Prokopovy plíce.

Tým Mercedes

Perverzní pornoherec Pepa přezdívaný Pupík pochodoval po polní pěšině přes pole. Potkal ptakopyska přezdívaného Prasoryba, protože pochod Praha-Prčice prošel pěkně pomalu. Potom přestal podávat pokrmy, protože politik poprasil parlament.

Tým, ve kterém byl Pavián

Před polednem prošla pomalým pochodem Pedrova parta přes pramen potoka. Po půl páté přešli přehnaně páchnoucí pahorek podél paseky pelikánů. Podrobně popsali plechovku protlaku. Přes pole přešli příliš pomalu, protože Pavián poskakoval před přírodní památkou. Pelášili párou přes pšenici. Po padesáti pídích přeměřili pytle. Pískem postupovali pyšně.

Básničky

V tomhle roce
na táboře
máme králíka,
který bydlí
ve své noře
u rybníka.
Vyhrabal ji celou sám,
jak rychle to nevím sám.
Potom se však nažral,
celý tábor vyžral.
Poté utek do křoví,
kdo ví kdo ho vyloví.
Jmenuje se Mercedes,
nevím kam nám zase vlez.
Někdy bydlí v kotci,
podobá se otci.
Žije si tam šťastně,
o moc líp než v kašně.

Vtip

Náš králík černej,
jó ten je nej.
Borůvka to je,
Všechny přebije!
Trávu poseká,
nic ti nenechá.
Všechno vyhraje,
už si pro tebe jde!
Mrchu přepere,
Boba předběhne.
Pětíka přežije,
říkám – všechno vyhraje!
Mrkev sežere,
všechny přebije.
Všechno vyhraje,
už si pro tebe jde!
Marino

Jsme v táboře u Malčic,
byť chodíme do Zubčic.
Tři králíky v týmech máme,
čtvrtého u rádců schováváme.
Bob, náš králík, rychle běhá,
nevadí mu naše něha.
Borůvka pořád někde je,
Mrkev jí dost hubuje.
Mercedes, Mrcha jméno má,
je s ní pěkná otrava.
Pětík, rádců králík,
není velký cvalík.
Na táboře srandu máme,
až se z toho poděláme.
Už

Autor ilustrací: Už

Poznej členy oddílu

Jsou tu: Vinyl, Pavián, Už, Marino, Tobiáš, Vanda, Oliver, Bart, Pupek, Šíma, Klaxon, Krteček
Autor portrétů: Mrkev *(v rámci plnění výtvarné odborné zkoušky)*

Puťák Rumunsko – Fagaraš a Piatra Craiului

1.–11. 8. 2019

1. den

Šedé - zbytečné - ráno, které jako by chtělo naznačit přibližný průběh většiny dne. Na hlaváku jsme se sešli v oslabené sestavě: Brouk, Krteček, Kšanda, Kule, Bobeš, Pupek a já. S Bobšem se nakonec scházíme až ve vlaku, chvíli to bylo dost napjaté. Původně s námi měl jet i Vinyl, kterému se ale stalo něco s palcem u nohy a nemohl.

Vlak nás konečně dovezl do Budapešti, kde na nás ale čeká zrádný úkol: dostat se z Budapešť-Keleti na Budapešť-Nyugati a v několika hodinové pauze ideálně stihnout i prohlídku kusu města.

Metro byl docela zážitek; tušili jsme, že je asi druhé nejstarší v Evropě. Při cestě přimalovával Brouk Orbánovi v novinách nějaké ksichtíky či co, tak jsme odhadovali, kdy ho zavřou. Na nádraží jsme si nechali uschovat věci do boxů a chvíli hráli Bang.

Prohlídka začala jízdou metrem na kopec přibližně odpovídající pražskému Petřínu. Nahoře nás čekala pevnost a krásný výhled, díky kterému jsme si mohli uvědomit, jak ono město vlastně územně funguje. K Budínskému hradu to byl už jen kousek.

Hrad - kus už z 13. století - byl krásně čistě vystavěný, ale už jsme na něj neměli mnoho času. Potřebovali jsme dokoupit spoustu věcí. Před obchodem jsme ještě potkali Broukovy známé, ale to už nás honil čas odjezdu vlaku.

Již nastoupení jsme potkali další Čechy, se kterými jsme se znovu bavili ve vlaku z Brašova do Budapešti již cestou zpět.

Klaxon

2. den

Po za mne docela příjemné noci ve vlaku jsme asi v sedm hodin vystoupili v Sibiu, kde se s námi pokusil seznámit jakýsi rumunský mladík, který byl sice velmi mi-

Náměstí Sibiu (německy Hermannstadt)

lý (až moc), ale nenašli jsme společný jazyk pro jakoukoliv konverzaci.

Na sibijském nádraží nás velmi pozitivně zaujaly veřejné moderní toalety, které při vykonání potřeby hrály povzbuzující rumunskou hudbu a po použití se kompletně vypláchly.

Cestu v devítimístné dodávce (ve které jsme byli jenom my a řidič) jsem prospal až k původnímu cíli (vodopád Balea). Jelikož nás však z tohoto místa čekalo brutální stoupání, nabídli jsme řidiči 50 leiů za vyvezení k výše (o cca 700 m) položenému jezeru…

Obchod nakonec skončil na 140 L za danou trasu, která se skládala téměř jen ze serpentýn s krásným výhledem. U jezera Bâlea jsem si na místním trhu koupil lokální ovčí salám (jehož ovčí příchuti se nedalo zbavit). Při výšlapu na první fagarašský hřeben jsme potkávali mnoho turistů s malými batůžky, kteří však postupem času a vzdálenosti ubývali.

Pupek

3. den

Jestliže označíme přibližně osmihodinovou cestu vlakem jako ne příliš plodně strávený čas, pak se pro celý den proležený ve stanu těžko nacházejí slova, která by mohla alespoň naznačit pocit marnosti, kterým jsme trpěli.

Okolo sedmé hodiny ranní mne probudily - krom zoufalého nedostatku místa - nekonečné provazce vody bičující náš stan s poryvy větru. Když se stan pouze několikrát zakýval, usoudil jsem, že se můžu dál zbytečně snažit spát.

Kristián zkoumá zvláštní kus ledu na jezeře

Monumentul Alpiniștilor

Počasí nebylo stálé. Chvílemi jsme měli dojem, že víme, ze kterého směru svítí slunce, ale mlha nás neopustila nikdy. V klidnější chvilce jsme se nasnídali a uvařili čaj. Pak nás čekal marný pokus dalšího spánku, který byl především pro nedostatek místa - spali jsme čtyři nikterak malí lidé ve stanu pro 3,5 člověka - těžko uskutečnitelný.

Okolo hodiny polední jsme objevili pod stanem vrstvu vody. V dolní části stanu byla podlážka zvednutá přibližně o 4 cm a, když se jí člověk dotknul, rozběhly se látkové vlnky po celé podlážce. Něco mi říká, že nebyla náhoda, že se pod naším stanem objevila voda zrovna ve chvíli, kdy si okolo jejich stanu udělala kanálek druhá skupinka a nasměrovala vodu z něj, hádejte kam.

Přibližně ve čtyři hodiny začíná chvíle největšího klidu, co se týče počasí. Kristián vyhecuje Kuleho, ať se s ním jde koupat do jezera, u kterého jsme stanovali a na němž byl zajímavý kus sněhu, který se v něm (pomalu) rozpouštěl. Jelikož je na chvíli klid od onoho hluku z deště a větru, jdeme si vedle zahrát Bang.

Večer nás čekala ve stanu vařená večeře a lehká hrůza z noci a následujícího rána. O svých obavách bylo ale víceméně nemožné se bavit kvůli hluku, který už rámo-

Pod vrchem Podu Giurgiului

val i neklidný spánek v horské pustině týrané větrem a vodou.

Klaxon

4. den

… měl napsat Bobeš, ale zápis nám do uzávěrky ŠUPu nedodal. Co se dělo, můžeme pouze odhadovat z poznámek: Půlden ve stanech, za mrholení a mlhy odchod po obědě přes nejvyšší vrchol Moldoveanu, útulek v chatičce. (Pozn. red.)

5. den

Ráno se konečně objevilo sluníčko. Brouk zvládl navázat kontakt s domovem přes mobilní telefon, jinak to se signálem bylo bídné. Dosušili jsme stany, pláštěnky a šli dál. Boty nám uschly až cestou. Cesta byla dlouhá a houpavá. Podcházeli jsme několik vrcholů a cesta místo aby vedla po vrstevnici, stoupala vždy k vrcholu a následně padala do sedla, které vypadalo jedno jako druhé. Takhle nám to provedla pětkrát! Cestu nám zpestřilo pouze stádo ovcí s bači, vrchol s názvem Slănina a český pár jdoucí v opačném směru, s nímž jsme probrali rizika a možnosti úpravy tamní vody a vyměnili si tipy na ubytování. Na přespání jsme pak dle doporučení sešli z hřebenovky k jezeru Urlea. Společnost nám při sestupu dělaly dvě Polky, ale když jsme se hned po příchodu na tábořiště při posledních paprscích sluníčka vrhli nazí do vody, přesunuly se raději o pěkný kus cesty dolinou dál.

Brouk

6. den

Ráno nás vzbudilo stádo ovcí na druhém břehu jezera. Trochu nás znervóznilo to, že mířily naším směrem, ale ne dost, abychom začali něco dělat a ovce si to stejně rozmyslely a vrátily se.

Pozvolna jsme začali balit stany a někteří se šli i koupat, my ostatní jsme sledovali, jak se ovce přelévají po protějším svahu a uhýbají kamenům, které na sebe navzájem strhly.

Když se sbalil i Kule, rozhodli jsme se jít do dalšího sedla na naší cestě údolím, protože na mapě cesta vypadala schůd-

něji a kratší. Proto jsme kousek klesali podél potůčku, ze kterého jsme nabrali vodu (v jezerní vodě jsme našli nějakého červa, který vypadal jako parazit), až jsme klesli do údolí obklopeného ozářenými masívy a protkaného stužkami bystřin třpytících se v ranním slunci. A vzali jsme útokem chatičku nějakého bači, který ale zrovna nebyl doma. Protože jsme ale nenašli nic, než zásoby a zbytky jídla, vydali jsme se dál. Brzy jsme ale zjistili, že podstatná část tohoto údolí je podmáčená.

Těsně před tím, než jsme se konečně vydrápali na vrchol, jsme mezi borůvčím potkali pána se skupinkou oslů, který sbíral dřevo. Na vrcholu jsme našli chatičku a pár špinavých jezírek plných odpadků.

Později téhož dne jsme potkali pár českých turistů, kterých se Brouk zeptal, jak si čistí vodu, co pijí, načež jim udělal obšírnou přednášku o tom, co všechno jim může udělat motolice ovčí, jen si nemohl vzpomenout, jestli lidem žije v mozku a ovcím v játrech, nebo naopak. Když se ho nakonec docela vyděšení turisté zeptali, jak si čistíme vodu my, odpověděl po pravdě, že ji pijeme rovnou z pramene.

Portița Vișteі

Když jsme se konečně usadili na oběd, začalo kapat a Kule z nějakého nepochopitelného důvodu prohlásil, že by radši šel dál. Nepodařilo se mu ale přesvědčit hladovou většinu.

Při obědě jsme se rozhodli, že kvůli zpoždění nabranému kvůli dešti neodbočíme na masiv Jezer-Papuša, ale zkrátíme si cestu k Piatra Craiului o cca 20 km.

Utábořili jsme se u mělkého jezera plného čolků, četli jsme Staromamu a pozorovali jsme hvězdy. Já jsem hvězdy rozeznal na ještě nesetmělé obloze dříve, než ostatní,

Ovce hlídající svého bača

ale nikdo mi nevěřil, i když jsem Kulecím laserem ukazoval souhvězdí.

Potom jsme šli spát.

Krteček

7. den

Den začal brzo ráno, čekal nás dlouhý přechod k Pitra Craului. Jen Brouk remcal na brzký odchod. Cestou potkáváme na Fagaraši oblíbený přístřešek ve tvaru mnohostěnu - refugiul Comisu. Oběd si dáváme na loučce s výhledem na hladinu přehrady Dambovita u vrcholu Lerescu 1690 mnm. Od přístřešku ref. Comisu sklesáme zhruba 200 výškových metrů po obědě sestup pokračuje o dalších 200 metrů. v sedle potkáváme dřevorubce, kteří nás posílají dolů, zřejmě abychom nepřekáželi, nebo spíš nepředpokládají další cestu po červeném pruhu na Piatru, většina turistů asi chodí údolím. My se však nenecháme zmást a pod Broukovým vedením se prodíráme (tento den rozhodně ne naposledy) pralesem zpět na správnou cestu. Čeká nás vystoupat, až na Tamasul Mare 1735 mnm, cesta zprvu jde úbočím ale postupně je pěšinka čím dál užší a zarostlejší, až se díky pasoucím se kravám změní ve změť cestiček v bývalém polomu. Nakonec raději volíme tu, co jde nejvíc do kopce. Postupně cestičky mizí a znovu se objevují a začíná nás mrzet, že jsme nešli po hřebeni, když tu najednou zahlédneme salaš. Je to ona, do které jsme před lety v dobách čerstvých polomů dobloudili s Vávrou, Srnem, Hlukem a dalšími. Byla tehdy v mlze a bahně a uprostřed největšího bahna byli tři bačové, kteří nám rumunsky radili kudy dál. Teď je salaš opuštěná na střeše je mrtvá ovce všude kolem spousta kopřiv. Polomy jsou již částečně odklizené, už tu nejsou sedmimetrové ohořelé hradby popadaných stromů, ale dost často jsou zbytky polomů zarostlé náletovými dřevinami a travou. Stoupáme na vrchol Tamasul Mare 1735.

Začíná se stmívat a postupně nám dochází voda. Prodíráme se podrostem až k výhledu na sluncem ozářenou Piatru. Nádhera! Brouk vyráží napřed, nedá se však přesvědčit, aby se vrátil a sešel na modrou tu-

Pupek, X´anda, Krteček

Ovce přelévající se po břehu jezera Urlea

ristickou značku. Výsledek se dostavil, sbíháme prudký svah plný zarostlých polomů. Bobeš si natrhne nohu, ale jinak pohoda. Rozsvěcíme čelovky. Do našeho cíle Poiana Tamasei nám zbývají zhruba 3 km, musíme však klesnout o 160 výškových metrů a znovu podobnou výšku vystoupat. Zastavujeme se u studánky, nabíráme vodu a někteří se stihnou umýt. Na loučce Tamasei již stojí jeden stan. Stavíme stany a těšíme se na další den průzkumu vápencového masívu nad námi.

Kule

8. den

Na Královský kámen jsme vyrazili nalehko brzo ráno. Počasí nám celkem přálo, ale kvůli vysoké vlhkosti v lese z nás už od prvních metrů celkem lilo. Na nejvyšší vrchol La Om (2238 m) jsme z našeho tábořiště nastoupali asi tisíc metrů. Nejprve lesem, než jsme přišli až ke kolmým několikasetmetrovým vápencovým stěnám. Podél nich jsme mírně klesli až k místu, kudy se dalo vydrápat nahoru. Sice tam vede značka, ale symbol lebky na začátku výstupu a popis v průvodci (že jde o regulérní via ferratu) slibovaly zážitek. A taky že jo. Střídala se cesta sypajícím se kamením s lezením po skále s ocelovými lany a kramlemi. Cestou jsme našli obří skalní okna, která najdete v každém průvodci. Dohnali jsme několik turistů, což se ukázalo jako velká chyba - na Klaxona svrhli kámen velikosti pěsti. Ale naštěstí ho trefil někam za rameno. Brzy jsme je naštěstí nechali za sebou (vlastně spíš pod sebou) a dávali i sami větší pozor. Na hřebeni jsme hned vybalili oběd, stále svítilo sluníčko a byl krásný výhled na obě strany pohoří. Ta západní, odkud jsme přišli, byla skoro kolmá, skalnatá, ale na východ byl svah mírnější a přecházel v planinu s pastvinami.

Při obědě dorazilo několik Poláků, kteří nám doplnili polskou slovní zásobu o mnohé peprnější výrazy. Potom jsme sledovali bouřku, která se hnala přes Fagaraš. Byla to epická podívaná - práskaly blesky, zvedal se vítr a my začali mít strach, aby se nestočila k nám. Naštěstí si držela směr a ve vzdálenosti asi deseti kilometrů nás minula. V nejvyšších partiích hřebene rostla pouze tráva, ale cestou na jih, jak cesta klesala, se objevila kleč. Co

se z mapy jevilo jako pohodlná klesající hřebenovka, se stalo otravnou nekončící houpavou pěšinkou prodírající se tímto porostem. Sestup už byl naštěstí celkem rozumný, ale suť ani ocelová lana nechyběla. Už dole pod skalami jsme zblízka viděli kamzíka, někteří si prolezli velkou jeskyni. Asi kilometr od tábořiště jsme objevili pramen, který nás osvobodil ze spárů půldenní žízně, a natrhali spoustu lišek. Večer konečně došlo na oheň a úžasnou liškovou omáčku s klobásou, smetanou a knedlíkem v podání Brouka, Pupka a Kristiána. Kuleho parta měla knedlíky s borůvkami. Výbornou večeři ještě podtrhla kulisa rudým slunečním svitem zalitého vápencového masivu.

Brouk

9. den

Po brzkém ranním sbalení, tak kolem 10., jsme se vydali směrem Zarnesti a začali jsme klesat. I přes ztracení cesty na prvních dvou kilometrech, které jsme mimochodem měli prošlé z předvčerejška, a velké klesání jsme zabráni do debat na všelijaká témata došli na pěkné místo s anglickým trávníkem a se soutokem dvou potoků. Sluníčko pěkně svítilo, nad špičkami stromů byl vidět krásný masiv Piatra Craiului, jevilo se to jako ideální místo pro obědvání. Když jsme se po obědě váleli už moc dlouho a stanovili Kulemu čas odchodu, všimli jsme si, že nějací lidé staví v potoce hráz. Brouka napadlo udělat na druhém potoku hráz taky, nechat jí naplnit a pak jim poslat vlnu. Postupně jsme se ke stavbě přidali všichni až na Kuleho, který jako vždy fotil. Z jednoho potoka, na kterém jsme stavěli, se vyklubaly dva s tím, že jeden tekl v potočním korytě a druhý na cestě. Záměr o vlnu šel tedy stranou a svedli jsme potok z cesty do potoka, po dokončení jsme se přesunuli ještě trochu výš po potoku a já s Bobšem jsme objevili nějakou nádržku a z potrubí, co se válelo kolem, jsme tam přivedli vodu. Výpustní stavidlo bylo značně zatuhlé, ale po použití páky se nám povedlo

Curmatura Zarnei

otevřít a všechno bahno se vyvalilo zpět do potoka.

Když se nám teda podařilo odejít, šli jsme kolem předtím krásně průzračného, nyní hnědého potoka ještě dlouho, až k nějakým kempům. Tam jsme se stavili a ptali, jestli jde kolem spát a také se občerstvili. Odtud jsme už šli po silnici, na které jsme došli pár koní a hnali je před sebou, než to vzdali a uhnuli na louku. Začalo se připozdívat a začali jsme se koukat po nějakém spacím místečku, které se nějakou dobu úspěšně tvářilo, že neexistuje. Nakonec jsme přebrodili děsně smradlavej potok a ustlali si na nějaký pastvině. Když jsme povyměňovali zbytky jídla, které se druhým hodilo do poslední večeře, uložili jsme se ke spánku za zvuku diskotéky. Tuc tuc, dobrou noc, tuc tuc…

X'anda

10. den

Na to, že celou noc jela ta diskotéka, jsme vstali pozdě, pak se jen usušili se, sbalili a urychleně odešli. Těsně před Zarnesti jsme se stavili v turistickém centru, které vypadalo velice působivě. Pak jsme ale rychle šli na nádraží, protože jsme byli tak naivní, že jsme mysleli, že vlak pojede načas. Brouk se na pokladně domluvil pomocí překladače a, abychom zabili čas, šli jsme nakoupit. Po příjezdu do Brašova jsme se rozhodli jít do bazénu se konečně pořádně umýt, ale samozřejmě také zaplavat. Batohy jsme dali do úschovny a vyrazili, nejdřív jsme omylem vlezli

do jiného vstupu a šli na nějaký zápas hluchoněmých, ale napodruhé to vyšlo. Tam jsme zjistili, že je potřeba plavecká čepice, naštěstí měli na půjčení. Pak jsme nemohli trefit správnou šatnu, protože mají pro kluky, muže dívky a ženy. Tam nás naštěstí také nasměrovali a konečně jsme se dostali do bazénu. Ovšem cesta ven byla horší. Já, Kristián, Pupek a Brouk jsme šli poslední a jasně že jsme vlezli do špatných šaten. Naštěstí byly při vstupu prázdné, a tak jsme se umyli a pak nám Brouk řekl, že bychom asi měli jít do našich šaten, že tam vešly nějaký holky. Urychleně jsme je tedy opustili a co nejrychleji i bazén a šli na procházku do centra. Našli jsme nejužší uličku Brašova a došli na náměstí ke kostelu, kam jsme celou dobu směřovali, ale ten byl zavřený. Taky jsme tam potkali nějakou přehlídku vojáků. Následovalo nakupování a bang na nádraží, Když už vlak konečně dojel, nacpali jsme se dovnitř, přeskupili se do jednoho kupéčka a konečně rozjeli do Budapešti. Chtěli jsme se koukat na Pána prstenů, ale pak jsme se na to vykašlali, Brouk odešel do vedlejšího kupé, kde prý byl s mladými rumunskými hemofiliky. Jako ukolébavka tentokrát bouchala kola a my upadli do sladkého spánku.

X'anda

(Krásný barevný dinosaurus, kterého X'anda připojil místo podpisu, se sem bohužel nevejde, pozn. red.)

11. den

Oproti předchozí noci v opačném směru nás překvapila její délka, vyspali jsme se mnohem lépe. Budapešť jsme za okny spatřili okolo jedenácté hodiny.

Naší první zastávkou bylo Budapešťské muzeum metra. Bylo vybudované v bývalé stanici, jeho součástí byly i různě staré vagóny.

Tentokrát jsme se rozhodli si město trochu projít, a tak jsme mohli navštívit i Baziliku sv. Štěpána a celkově i více poznat ducha maďarské metropole. Před nádražím nás už jen čekal rychlý nákup a hledání našeho vlaku.

Pro mne se celý puťák nesl ve znamení vyhazování shnilé zeleniny, kterou jsem nějakým způsobem stále objevoval v batohu. Jinak ale dlouhých dnů a krátkých nocí, pochodů za tmy a spánku v dešti, prostě to, co vždycky - a vždycky jinak.

Klaxon

Refugiul Curmaturii Bratile

SkoRo Puťák – Slovensko

23.–29. 8. 2019

1. a 2. den (pátek a sobota)

Pro mě (Olivera), Vynila a Kuleho začíná puťák dříve v klubovně, kam jsem si šel pro kotlík a lopatku. V klubovně dotiskujeme poslední „šilhací" obrázky a vydáváme se na nádraží. Jedem tramvají na Muzeum. Z Muzea jdeme pěšky podél magistrály k pokladnám na Hlaváku, kde na nás již všichni čekají. Pučuji ještě jednomu Slovákovi mobil, aby si zařídil nocleh v Praze, a vyrážíme na nástupiště. V nočním vlaku obsadíme naše místa na sezení, protože lehátka už nebyly.

Snažíme se usnout. Já usínám někde před Havířovem a probouzím se v Žilině. Vystupujeme do ranní a prázdné nádražní budovy v Liptovském Mikuláši a vydáváme se splnit misi „Hypernova". Mise se nezdařila, a tak jdeme ještě kilometr dál do Tecsa, ve kterém nakupujeme snídaně a záviny. V parku u hřbitova snižujeme spánkový deficit. Po hodině ne moc dobrého spánku jdeme pro změmu na autobusák, kde hledáme nástupiště, ze kterého nám jede autobus na Čertovici.

Autobus nás vyvezl na kopec k motorestu Čertovica. Jdeme na červenou značku, cestou se bavíme s rodinkou, která nám přeje hodně štěstí, aby nás nezasáhl blesk. Po cca hodině chůze dojdeme k útulně, kde obědváme a následně využíváme střechy útulni před deštěm. Já si dopřávám další hodinku spánku. Přestává pršet, a tak se vydáváme dál na cestu dalekou (touha žít, touha žít, haha vtip). Po cestě se nic zajímavého nedělo. Okolo sedmé jsme došli na tábořiště, loučka s ohništěm u rozcestníku. Kule se vydal hledat vodu a asi po půl hodině se vrátil s plnými láhvemi vody. Nám se povedlo pramen najít na podruhé a když jsme se vrátili, už hořel oheň a Kule začal stavět supermegahypergiga tropiko. Dali jsme si večeři a šli spát do onoho tropika.

Oliver

Sedlo Homôlka

3. den (neděle)

Ráno jsme se probudili až dávno potom, co slunce vystoupalo nad naše tropika. Vstali jsme s prázdnými žaludky a někdo (Kule) rozhodl uvařit včerejší gumové těstoviny, do kterých přidal mně neznámé ingredience; těstoviny jsme museli zahrabat.

Vyrazili jsme něco málo po desáté ranní směrem k Priehybě a to znamenalo sejít přibližně 500 výškových metrů, které jsme následně museli na druhé straně vylézt. Dole v prohlubni, údolí, díře jsme si dali oběd, na místě sice nejkráněm (nekrásném?, pozn. red.), ale před deštěm bezpečném (Natovi se na tomto místě povedlo mi zablokovat simkartu. Teď (2.9.) lituji, že jsem ho na místě pořádně neztrestal. Pozn. Oliver). Po obědě jsme se začali škrábat na Velkou Vápenici. Nahoře se nám naskytl výhled na klečí porostlé vrcholky Nízkých Tater, na jednom z nich chalupa, ve které jsme měli přespat, cíl našeho putování.

Prskavka

4. den (pondělí)

Když jsme se ráno na Andrejcové probudili a zabalili si, začali jsme dělat porridge. Tradičně ho byl nadbytek a musel se zakopat. Pak jsme se vydali na cestu. Šli jsme kolem stáda ovcí a přes několik kopců až na Královu Hol'u. Tam jsme obědvali a nakonec, protože se udělalo hnusně, jsme tam zůstali o něco dýl. Když jsme sešli z Královi Hol'y, dali jsme si menší přestávku na kameni, kde Kristiánovi kdysi uletělo triko. Když jsme došli na místo, kde jsme měli spát, postavili jsme tropika a udělali jsme k večeři kuskus. Kupodivu ho byl nedostatek, a tak jsme ještě dlouho řešili, co budem jíst.

Útulňa Andrejcová

Nat

5. den (úterý)

Ráno, když ostatní vstávají na východ slunce, jsme zjistili, že nám liška ukradla batohy. Můj jsme našli za stanem, ale liška mi ukradla špek, sýr a chleba a Prokopův batoh odtáhla několik metrů dál. Chyběla mu klobása a májka. Bohužel mu protrhla díru do batohu. Potom jsme vyšli. Šli jsme kolem vleku do Vernáru, cestou jsme sbírali borůvky. Ve Vernáru jsme si nakoupili jídlo a dali si oběd. Byl tam Oskar, černý kocour. Když jsme se najedli, prošli jsme vesnicí a vykoupali jsme se v potoce. Potom jsme vyšli kopec. Za kopcem byl potok. U potoku jsme spali. Udělali jsme přehrádku. Kule udělal nejhnusnější brkaši. Před spaním jsme strašili holky, že na ně příjde bouřkový krtkovlkomedvěd, který spí v zimě celou noc. Spali jsme pod širákem.

Šimon

6. den (středa) - dopoledne

Ráno vstáváme v 6 hodin. Všichni až na Olivera, Pedra a mě si myslí, že vstávají v 8 hodin. Lest sloužila k dřívějšímu odchodu. Potřebovali jsme opustit tábořiště, kde jsme bivakovali, dřív, než za-

Tak komu uletí tričko tentokrát?

čnou chodit turisti - a navíc jít za ranního chladu je lepší než ve vedru. Cestou nabíráme vodu ve studánce, kterou jsem včera zbudoval. Oliver při nejbližší zastávce prozrazuje skutečný čas, za což ho patřičně odměnil Vynil. Hodil po něm nejbližší předmět. Další zastávka je v ústí Vrlického sokola, kde konzumujeme muesli a necháme si vysvětlovat od staršího cyklisty, že zrovna přijel prodávat lístky do Slovenského ráje. Pěkně poděkujeme za info s tím, že nákup odložíme až k Ústí další doliny. Dolina Piecky nás vítá chladným vánkem, bílým kamením, studenou vodou a hlavně žebříčky. Pochod začíná nabírat na dobrodružství. Mafi radostně šlape do vody, Vinyl padá z dřevěných schůdků (Kule má co říkat, sám byl skolen větví tak, že se sám nemohl zvednout. Pozn. Oliver), ale největší dobrodružství začne u velkého žebříku. Nakonec nás cesta přes vodopády natolik nadchne, že se bez batohů vracíme k vodopádům a vrháme se v plavkách přímo do vodopádu. Nacházíme i nádhernou koupací tůň. Všichni mimo Zulu (která nechce namáčet svůj puchýř) a Nata se ráchají ve vodopádu. Po tomto dokonalém zážitku jdeme na Glac, kde obědváme a Vynil sepisuje rakousko-uherský.

Kule

Zápis ze středečního odpoledne a zakončení puťáku měl napsat Pedro, ale bohužel nic nedodal. Pozn. red.

Zulu a Oliver si matlají borůvky na nosy

Podzimní voda – Vltava

20.–22. 9. 2019

Pátek

V 16:45 jsme měli sraz Na Knížecí. V 17:00 jsme vyjeli autobusem do Krumlova ve složení já, Kule, Vinyl, Kaštan, Už, Tobiáš, Kuba M. a Api. Do Českého Krumlova jsme přijeli asi v půl osmý. Nandali jsme si loďáky na záda (Kule měl dva) a vyrazili jsme. Prošli jsme okolo rybníka a Uže už zas napadla nějaká užovina. Hned začal nabízet, že dá stovku tomu, kdo přeplave rybník s loďákem na zádech. Naštěstí to nikdo neudělal. Pak jsme šli dál a cestou jsme si vyprávěli vtipy. Okolo kapliček jsme došli na Křížový vrch a tam jsme se vedle kostela na trávě začali ukládat ke spánku. Byl odtamtud hezký výhled na město a hvězdy. Byla jasná a chladná noc.

Vtip

Sobota

My, co jsme jeli s loděma (já, Tatouch, Máša, Horác, Luďa), jsme přespávali v Malčicích na tábořišti. Ráno tedy zbývalo dojet do Krumlova, kde jsme se potkali s ostatními, sundali lodě a vyrazili. Řeka docela pěkně tekla. Tábořit jsme se rozhodli kus za Zlatou Korunou na pravém břehu. Tábořiště bylo nádherné a bylo tam spousta hub. Luďa si jich usmažila k těstovinám celou pánvičku, ale nakonec je nikdo nechtěl jíst. Pak se hrálo na kytaru. Spát jsme šli brzy, někteří pod širák.

Stonožka

Neděle

Ráno jsme vstali cca v 7:45 a uvařili si k snídani porridge pak jsme si sbalili a cca v 10:00 jsme vyrazili a jeli jsme na lodích. Přes noc stoupla voda o 10 centimetrů, tak to jelo dost pěkně.

Už a Pavián

Pak jsme přijeli k takovému jezu, kde se na ten jez muselo zamávat pádlem, pak se otevřela šlajsna a pak se může projet. U toho jezu jsme se dost dlouho váleli a dali jsme si tam oběd.
Pak jsme jeli dál a Horác odešel na vlak, kterým dojel do Českého Krumlova pro auto a pro vlek na lodě a přijel s ním na kraj Českých Budějovic. My jsme pak jeli dál a zastavili kousek před takovým nesjízdným jezem, kde jsme vytáhli lodě na břeh, vyčistili je a odnesli jsme je do vleku a pak jsme ještě dojeli místním autobusem na vlakové nádraží, kde jsme asi hodinu čekali na vlak. Pak jsme konečně nastoupili do vlaku a dojeli s ním do Prahy na Hlavní nádraží, udělali kolečko a jeli domů.

Kaštan

Cesta autem. Tatouch (čte nápis na billboardu): „Implantace vlasů 6 km.“
Horác: „Tak dlouhejch?“

Luďa a Vtip

Tatouch: „Řitka, to je taková divná vesnice...“
Horác: „Řitka?“
Tatouch: „No. Ona má dvě půlky...“
Horác: „To mívá no.“

Na lodi. Kuba M.: „Kule, zkoušel jsi, jak dlouho tvoje péřovka vydrží na hladině, než se potopí?“
Kule: „Ne, to jsem teda nezkoušel.“
Kuba M.: „Proč?“

Podzimní sraz v Kácově

11.–13. 10. 2019

Pátek

Marino přišel pozdě. Sešli jsme s na Hlaváku. Samozřejmě Kamzíci odešli dřív než my. Asi o 10 minut pozdějc jsme se vydali na nástupiště, tam na nás už čekal vlak. Po chvíli dorazil i Marino a vlak se dal do pohybu. Jedem. Asi po hodině přestupujem na malinký, přeplněný motoráček, který se naštěstí později začal pomalu vyprazdňovat. Kule usnul. Já si teprve teď všimla, že tam s náma je Horác, Máša a Tatouch. Když jsem to sdělila klukům, kteří se mi vysmáli, že už to dávno ví, tak se Kule probudil, podivil se a přisedl si k nim. Po dvou úmorných hodinách jsme konečně v Kácově. Myslím. Po krátké debatě, jak zničit blízkou vrbu tak, abychom měli dřevo do zubříku, jsme se vydali na cestu. Uběhla rychle a nakonec jsme i sešli správnou cestou dolů. Rozhodli jsme se spát pod širákem na plachtách. A tak jdem spát.

Hamburger

Sobota

Ráno se strhla velká bitka o to, kdo bude vedle Kuleho. Chudák Kule! Já, Vtip a Kašpar jsme se nezúčastnili. Vtip spal v hamace a ne s námi, já jsem se na to radši jen koukala a Kašpar, kterej celou cestu vlakem bonzoval na kluky, že hrajou na mobilu, si v klidu poslouchal Harryho Pottera a hrál. Potom Kule radši odešel a vypukla žížalí bitva. Zatímco my jsme se mlátili, Pavián vstal a našel si klacek – sekyrku - jako z Minecraftu

- a začal kutat do pařezu. Marino se k němu pak přidal. A tak jsem já, Už, Kašpar a Vtip museli dělat plachty. Po celkem rychlém sbalení zubra a neřezání dřeva (to dělali dva Minecrafťáci *(Pavián a Mirano, pozn. red.))* jsme, teda Už, rozdělali oheň, a pak už jsme se jen váleli. Zhruba ve dvě přišli Kamzíci. Oliver se k nám (k válecí skupině) hned přidal. Jo a ještě před Kamzíkama přišel Hříbě. Po Kamzících přišli všichni ostatní. Proběhla krátká porada o tom, kdo bude čertem. Byl to Pavián. Pak začala soutěž. Nevím přesně, kdo dělal co, ale byly hamburgery, párky v rohlíku, selská kejda, těstoviny se sejrem

Vítězné kuře na paprice

Hořící řízek

a kečupem a kuře na paprice. A tak se umístili *(Vtip, Už a Kašpar s kuřetem na paprice, pozn. red.).* A pak se už jen lelkovalo před slavnostňákem. Po zboření panáka odešli v podstatě všichni malí. Pak přišel Sova a mnozí další. Písnička za písničkou a nám ubíhá večer.

Bart

Spaní v zubříku

Podzimní tábor v Holostřevech – letci

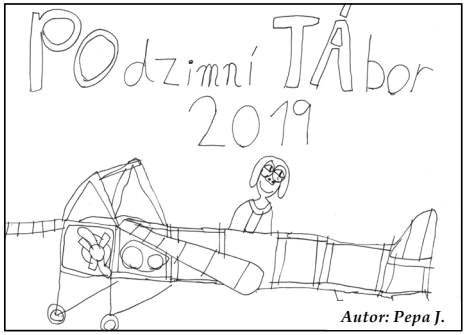
25.–30. 10. 2019

Sobota

Podzimní tábor začal vlastně už o den dřív – v pátek večer, promítání filmu Báječní muži na létajících strojích. Legenda byla tedy dána – na faře v Holostřevech se odehraje mezinárodní setkání letců, kde mohou piloti ze všech koutů světa podstoupit letecký výcvik a utkat se se svými stroji ve všelijakých soutěžích.

V sobotu jsme vyrazili, rozděleni na dvě skupiny – pěší a cyklo. Já jsem jela s cykloskupinou, která dostala za úkol po cestě nakoupit. Nakupování trvalo asi dvě hodiny (možná tři) a jeho výsledkem byl velký nákupní vozík plný jídla. Chvíli jsme přemýšleli, komu ho zapřahneme za kolo, ale pak jsme uznali, že budeme muset jeho obsah nějak nacpat do už tak plných cyklobrašen. S pomocí hrubé síly a pár gumicuků se to povedlo. Na faru jsme dorazili těsně před setměním.

100n

Autor: Pepa J.

Sobota – cykloskupina

Tento rok se rádci rozhodli, že Tygři pojedou na kolech.

Já osobně jsem z toho nebyl nijak nadšený, ale nevím, jak to bylo u ostatních. Sešli jsme se v sobotu ráno na Hlaváku ve složení: já, Už, Pavián, Bart, Vtip, Lukáš, Api, Pedro, Oliver, Petra a Kule *(Petra přistoupila se 100nožkou na Smíchově, pozn. red.)* S nástupem do vlaku nám sice museli trošku pomáhat rodiče, ale zvládli jsme to dobře. Nako-

Tygři a Pedro hrají večer Ligretto

Piloti Marino a Pampeliška (Kuba) se svými letouny (házedly)

nec jsme měli půlku kol na jednom konci vagonu a další půlku na druhém a byl v tom pořádný zmatek. Na cestě vlakem sice někteří z nás stáli, ale nezabilo je to. Každý se bavil jak chtěl. V Mariánských Lázních jsme vystoupili a rozebrali si brašny. V tom zmatku jsem si ve vlaku nechal Bon Aqu.

Hned za lázněmi jsme zabloudili, Už později tvrdil, že jsme si najeli celých pět kilometrů, ale každý si myslel něco jiného. Když jsme se našli, jeli jsme do Stříbra. Tam jsme se na chvíli zastavili v zámeckém parku a Kule s Petrou na mobilech hledali nějaký obchod, kde bychom nakoupili. Nakonec jsme vybrali Penny a jeli do něj nakupovat. Kule a pár lidí s ním nakupovali erár, zatímco ostatní si nakupovali pro sebe. Když už většina měla s nakupováním hotovo, Kule nás překvapil s erárním nákupem. Vrchovatý košík! Snad nikdo nevěřil, že by se mohlo podařit všechno to k nám narvat. Když jsme se ale přesunuli ke kolům, nějakým zázrakem jsme to zvládli. A někteří ještě měli trochu místa. O chvíli později jsme se zase v tom stejném parku naobědvali a zase vyrazili na dlouhou cestu, která nás čekala.

Chvíli za Borem jsme se rozhodli udělat si přestávku v seníku, který někteří už možná znají. Tam se všichni moc dobře bavili. Skákali jsme z jednoho balíku na druhý a Pedro lezl do dír mezi balíky. Poté jsme se zase museli vydat na cestu. O kus dále se Kule, Vtip, Lukáš a Pedro rozhodli jet trošku jinou cestou k rybníku a tam se i vykoupat. My ostatní jsme jeli rovnou do naší fary, kde jsme bydleli. Už jen kousek od našeho cíle jsme na-

Seník (Api)

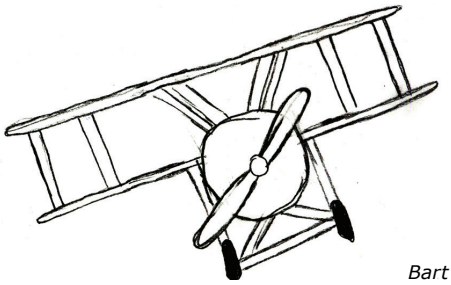
razili na brod, který jsme ale hravě překonali a nikdo se nenamočil. Pak už jsme konečně dorazili do fary, přivítali se s ostatními a hned se zabydleli. Po nějaké době dorazili i ti, co byli u rybníka, a chvilku na to jsme se navečeřeli.

Po večeři bylo Letecké setkání, první hra - rozdělení do týmů. Na stole byly papíry různých velikostí a na nich byla napsaná jména. Kdo našel papír se svým jménem, měl jej otočit a na druhé straně byly různé barvy. Z těchto barev se měly seskládat vlajky a čí papírky byly na jaké vlajce, to byl tým. Národy byly: Slovinsko, Polsko a Chormavtsko. Poté už se jen někteří bavili o týmech, ale většina už šla na kutě.

Marino

Neděle

K snídani byly záviny. Po snídani se šlo na výlet. My (Tygři a Skokani) jsme jeli na kole. Z Holostřev jsme dojeli k rybníku do Výrova a odtamtud jsme jeli nahoru strašně prudkej kopec a pak po rovině do Brodu u Stříbra. Z Brodu u Stříbra jsme pokračovali po silnici po krásných pastvinách do

Bart

Tuněchod. Z Tuněchod jsme jeli nejdříve do kopce a pak z prudkýho kopce a pak do kopce a po rovině do Prostiboře. Z Prostiboře jsme dojeli do Darmyšle, kde byl rybník s nutriema. My jsme zastavili na hrázi a postupně k nám připlulo asi patnáct nutrií. Byla to zábava je pozorovat.

Pak jsme jeli směrem do Mezholez a cestou jsme zastavili u Mezholezského polovypuštěného rybníka. Tam jsme si dali oběd a chodili jsme po bahně. Pak Petra chvíli četla a my jsme (kupodivu) poslouchali. Pak byla soutěž projet na kole slalom z petek. Bylo to super. Pak jsme dojeli do Mezholez a odtamtud jsme jeli do Semněvic. Cestou jsme zastavili u nízké rozhled-

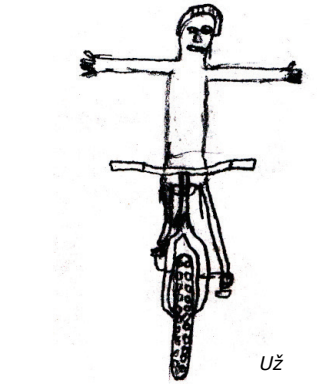
Cílem bylo najít ty nejvyšší karty - v druhé části hry totiž tými hrály přebíjenou s tím, co přinesly

Kdo má nejvyšší kartu?

ny a tam jsme se rozhlíželi po okolí. Tam se mi nechtěně povedlo se cestou po schodech sklouznout po zádech. Nic moc.

Poté jsme projeli Semněvice a zamířili jsme do Borovice. Cestou jsme vedle silnice trhali hrušky. Potom jsme dojeli do Borovice a odtamtud jsme se svezli z kopce do Horšovského Týna. Tam jsme projeli parkem a dojeli k obchodu, kde jsme nakoupili erár a pak jsme jeli zpět do parku a tam jsme se naobědvali. Pak jsme jeli stejnou cestou zpět.

Už

Ten prudkej kopec z Horšovskýho Týna jsme si samozrejmě museli zase vyšlapat. Cestou jsme natrhali jablka do porridge a pak jsme jeli dál. Jeli jsme stejně jako cestou tam až do Tuněchod. Z Tuněchod jsme sice opět jeli do Brodu u Stříbra, ale zkratkou lesem. Cestou lesem se setmělo, a tak přišly ke cti světýlka. Z Brodu u Stříbra jsme šťastně dojeli do chalupy a tam jsme se navečeřeli. Poté jsme si vyráběli balso-papírová letadélka na zítřejší zkoušku mechanika. Pak jsme šli spát.

Vtip

Pondělí

V pondělí jsme se vzbudili, pak byla rozcvička. Po snídani jsme šli na chuchelské závodiště (fotbalové hřiště). Tam jsme plnili hodnost mechanika – vyrobili jsme si házecí letadýlka a ty jsme pak házeli. Hodnost získal ten, kdo svoje letadlo hodil za bílou čáru (starší museli svoje letadlo hodit tak, že zatočilo doprava nebo doleva). Plnili jsme také část hodnosti pilota – střídali jsme plastovýma letadlama do terče. Poté jsme měli najít letadýlka na gumičku

a složit je. Pak jsme se vrátili do chalupy na oběd. Odpoledne jsme plnili druhou půlku pilota – poskládali jsme vlaštovku a hodili s ní. Pak byla večeře – kulecí (nedovařená) čočka. Po večeři jsme šli spát.

Kuba

Úterý

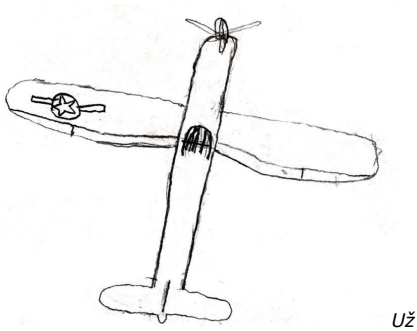
Dneska ráno vstáváme všichni (v pokoji Kamzíci a Tygři) asi půl hodiny před budíčkem. Ti Kamzíci! A potom si začal Kaštan stěžovat, že je pozdě rozcvička. Nikdo na rozcvičku moc nechce a všem je nám zima. K snídani je porridge. I když jsou v něm asi tak dvě plechovky Salka, jsou jedinci (tedy většinci), kteří cukrují. Po snídani jede cykloskupina do Boru nakoupit. Ostatní šli (podle Kaštana) někam na kamennej kopeček přes chuchelský letiště.

Cykloskupina (my) jsme nakupovali v Coopu, kde hráli písničky Waldemara Matušky. Vracíme se zpět. Oběd naštěstí vaří starší a po klidu hrajeme Broukovy pyramidy. Vyhodnocení. Myslím, že vyhrál Už. Čtení. Stonožka vyhlásila, že teď budeme získávat lístky do tomboly. Nikdo nemůže najít lístek, kterej schoval Brouk. Našel ho Lukáš. No konečně. Budeme začínat raut, všichni sem!

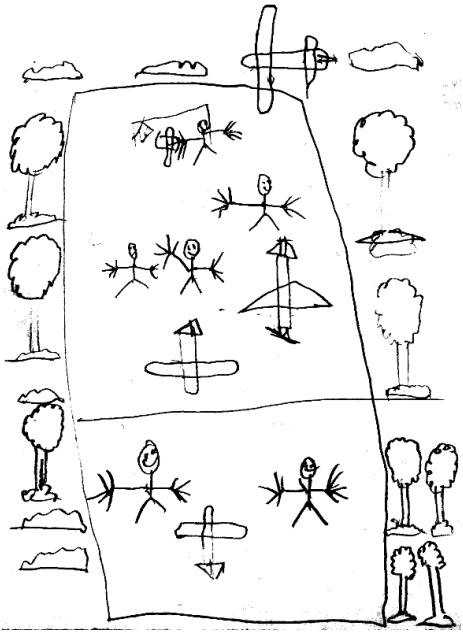
Na raut každý tým musel připravit „tradiční jídlo" své země z připravenejch surovin. No, dopadlo to tak, že každej tým měl aspoň 1 jídlo otrávené. Poláci měli nějakou kejdu, teď nemyslím tu jablečnou, ta docela ušla. My (Chorvati) měli nepoživatelnou polívku, což byl lák z oliv, sardinek a tuňáku. A Slovinci měli např. brambory se studeným špenátem a v tom v podstatě celý pytlík kyseliny citrónové (*jednalo se o tradiční jídlo s příléhavým názvem „blitva", pozn. red.).*

Po přípravě se přednášely národní písně. Pavián měl zápal a chtěl přednášet za každou cenu, bylo mu jedno s jakým týmem. Pak se ochutnávalo, byla tombola. Největší zájem byl o čepici ze starýho míče, který Pepík našel v garáži. Pepík vyhrál!! Teď už jen slavnostní vyhlášení: vyhráli Poláci, pak byli Slovinci a pak my. Dostávání cen a mladší jsou spát. Po trošku delší době jdem taky. Dobrou!

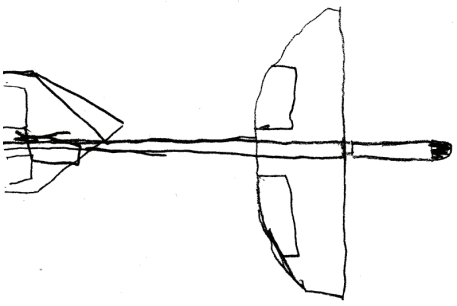
Bart

Už

Letecký den (Kaštan)

Pepík

Středu opět nikdo nezapsal, ale tentokrát není ani, na koho to svést. Pozn. red.

Zde uvádíme ukázku národních písní, které týmy přednášely na galavečeru. Pokusy o jejich překlad do češtiny se bohužel zachovat nepodařilo, můžete si ale místo nich přečíst podobně zdařilé překlady strojové.

Slovinská lidová

Pilot (Mrkev)

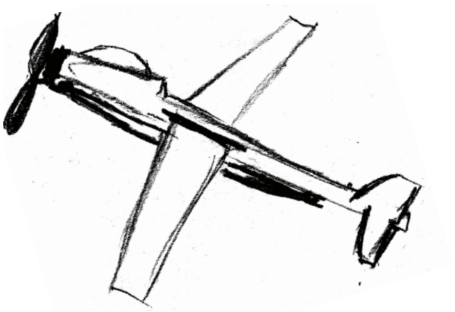
Stoji, stoji tam lipica,
pod lipco hladna senčica,
a v senci miza kamnata,
na štiri vogle rezana.

Krog mize stoli mi stoje,
prelepi stoli rezani,
na njih sedijo fantiči,
med fanti deklice mlade.

Vesele pesmi pojejo
in sladko vince točijo,
prijazno se pomenkvajo
in samski stan obrekvajo.

Je priletela ptičica,
oj drobna ptica pisana,
se vsedla je na lipico,
zapela tako pesmico:

Dekličice noričice,
ki fantom vse verjamete,
vam beli grad obetajo,
pa črne bajte nimajo.

Pedro

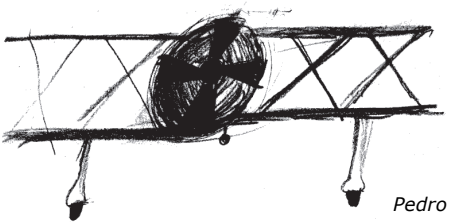
Překlad Google translate:

Stojí, stojí tam rtěnka,
pod chladným stínem lipco,
ale ve stínu kamenný stůl,
na čtyři pily řezané.

U stolu jsou židle,
krásné broušené židle,
sedí na nich chlapci,
mezi chlapci dívky mladé.
Veselé písně se zpívají
a sladké věnce krupobití
mluví laskavě
a osamělý byt je pomlouvačný.

Letěl pták,
oy malý pták napsal,
seděla na rtěnce,
zpíval takovou píseň:

Šílené dívky,
vy věříte všemu
bílý hrad ti slibuje
ale černé bajty ne.

Pedro

Chorvatská lidová

Mljinar hodi se okolo šanca,
zobil je na kolu deti lanca.
Žena hodi v meljin, nosi vreče,
mljinar ju mom odzaj požegeče.
Najte mljinar mene žegetati,
frton bo mi momce ves meljnoti.
Kaj pak onda meni moj moš reče,
se po plječi z vožem me nameče.

Překlad Google translate:

Miller obchází pult,
oves je na volantu dětského řetězu.

Žena vejde do mlýna, nese tašky,
Miller na mě vystřelí.
Nechte mlynáře šteklit mě,
frton z mého chlapce udělá veškerý tuk.
Co mi potom říká můj manžel,
Po jízdě jsem opilý.

Polská lidová

O mój rozmarynie, rozwijaj się
Pójdę do dziewczyny, pójdę do jedynej
Zapytam się.

A jak mi odpowie – nie kocham cię,
Ułani werbują, strzelcy maszerują
Zaciągnę się.
Dadzą mi konika cisawego
I ostrą szabelkę, i ostrą szabelkę
Do boku mego.
A kiedy mi odpowie – nie wydam się
Hej, tam kule świszczą i bagnety błyszczą,
Poświęcę się.

Powiodą z okopów na bagnety,
Bagnet mnie ukłuje, śmierć mnie pocałuje,
Ale nie ty.

Na mojej mogile wyrośnie bez,
Nie chciałaś mnie kochać, nie chciałaś mnie kochać,
Nie roń teraz łez.

Správný překlad:

Ó, můj rozmarýne, rozvíjej se,
půjdu za dívčinou, půjdu za jedinou
zeptám se.

A když mi odpoví - nemiluju tě,
huláni verbujou, střelci mašírujou,
zapíšu se.

Dají mi koníka kaštanového
a ostrou šavličku, a ostrou šavličku
k boku mému.

A když mi odpoví - nevdám se,
Hej, tam koule sviští, bajonety se blyští,
obětuju se.

Potáhnou ze zákopů na bajonety,
bajonet mě píchne, smrt mě políbí,
ale ne ty.

Na mém hrobě vyroste bez
nechtělas mě milovat, nechtělas mě milovat,
neroň teď slzy.

Básně letců:

Večer jsme si seděli,
zítřejší plány vymýšleli,
pak přišla k nám Vanda,
že prý bude švanda.

Že půjdeme na bojovku,
máme dojít až ke křížku.
Do kostela jsme se dostali,
slovo si zapamatovali,
pak jsme ale přešli trať,
bojíš-li se hned se vrať.

Pak jsme došli ke křížku,
našli jsme tam svíčičku,
Brouka jsme pak postrašili,
do chalupy se vrátili.
Vtip

Železný pták z Londýna letí,
asi bere tunu smetí.
Letí letí přes pole,
straší lidi na kole.

Studený vítr okolo něj sviští
a motor hlučně piští,
vrtule mu kolabuje,
motor se rychle zapaluje.

Letec neví co a jak,
však na pole mu padne zrak,
po tmě bohužel letí,
na přistávací pole nevidí,
však lidi o něm vědí,
pole svíčkami osvětlují.

Pilot hlučně přistává,
odpadky za sebou nechává.
Pavián

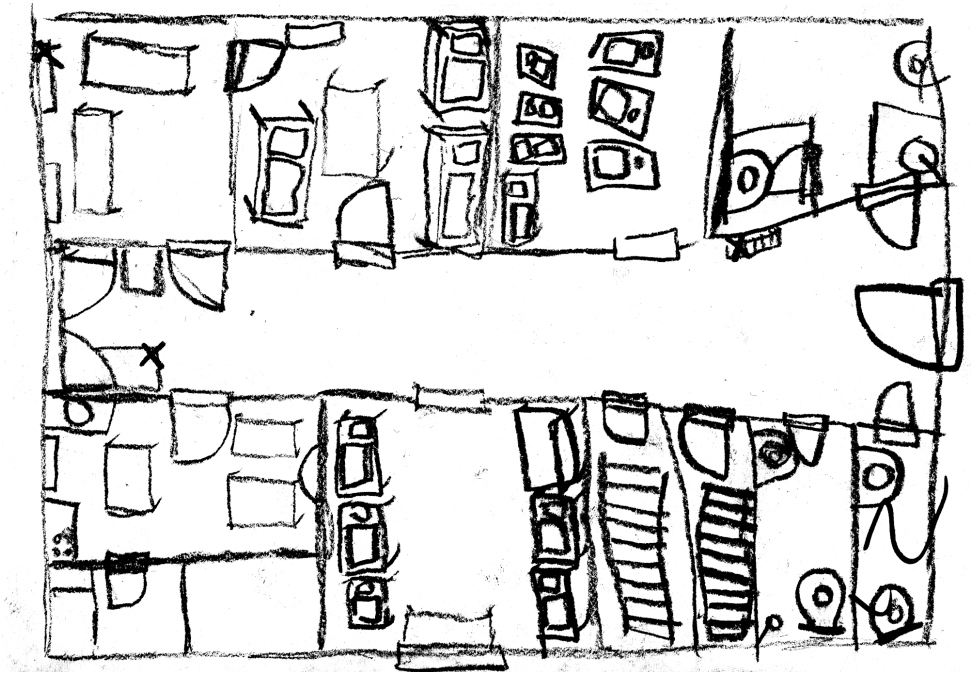
Letadlo gumáček letí,
hodilo ho hejno dětí.
Najít ho a poskládat,
jenom tak se dá vyhrávat.

Letadlo házecí vyrobíme,
pak ho v závodě házíme.

Pilot, mechanik, navigátor,
už zamával bílý prapor,
dvou set bodů dosáhneme
a podzimní tábor vyhrajeme.
Marino

Lukáš

Plánek objektu pro zkoušku Navigátor, autor neznámý

Nové plavky
Holky, super! Na vodu vyjde krásný počasí?
Paráda, to si budu moct vzít nový plavky!
Skvělý! Taky si vezmu nový plavky.
Ty?
Nejsi na to moc... hihi..
...eh... baculatá?
Doma.
Baculatá prej. Holky jedny pitomý. Však já jim ukážu.
ZZzzz
CIK
CAK
CIK
CAK
O víkendu...
Tady jsem vám něco upletla, aby vám v zimě nebylo chladno. Když jste tak hubený.
Poučení:
Na posměšky se dá reagovat i s vtipem.
Autor: 100n

Na jaře byly letos opět Velikonoce. ▪ ▪ ▪ Jarní voda proběhla na Orlici, počasí však k vodním radovánkám zrovna nelákalo. ▪ ▪ ▪ „My ne," zněla Tygří odpověď na dotaz redakce, kdo vyhrál Jarní sraz. Hra spočívala v azimuťáku, ztratily se při ní pouze dvě skupinky a nejvíc bodů získali Kamzíci (zda to byli Kamzíci I, II, III nebo IV už si asi nikdo nepamatuje). ▪ ▪ ▪ „Když jsme si opíkali párky k večeři a ty Marinovy byly úplně hnusný," odpověděl Už na otázku „Co se ti nejvíc líbilo na tygří družinovce v červnu?" ▪ ▪ ▪ Tábora v Malčicích se zúčastnili čtyři králíci. ▪ ▪ ▪ Účastníci puťáku pro starší v srpnu přešli Fagaraš, přičemž nejvyšší vrchol Rumunska většina minula o pár metrů. ▪ ▪ ▪ Na puťáku pro mladší bylo nečekaně mnoho Rosniček. Společně se Skokany si užily Nízké Tatry i koupání ve Slovenském ráji. ▪ ▪ ▪ „Bylo to na konci, když jsme pluli do toho konečnýho přístavu, k pevnině - a kormidelník odmítl zastavit," popsal Pavián ŠUPu situaci, kdy se s Užem málem cvakli na podzimní vodě. ▪ ▪ ▪ „Asi ne," odpověděl Kule na nabídku, zda chce něco dodat k zářijové Skokaní cyklovýpravě, která neproběhla. ▪ ▪ ▪ V říjnu byla společně s Oliverem, Vandou a Stonožkou na prvním výletě nově vznikající družinka. Navštívili Divokou Šárku. ▪ ▪ ▪ Soutěž ve vaření na Podzimním srazu vyhrálo kuře na paprice za pomoci Uže, Kašpara, Vtipa a Bart. ▪ ▪ ▪ Podzimní tábor se nesl v duchu slavných začátků letectví. Na fotbalovém hřišti v Holostřevech, které bylo pro tento účel přejmenováno na Chuchelské závodiště, se odehrálo bezpočet méně i více zdařilých vzletů, jakožto i jedno noční přistání. ▪ ▪ ▪ Na listopadovém kecu jsme si hráli na socialismus a v polici s deskovkami zůstala zapomenuta nedostatková sušená šunka, pečlivě tam ukryta. ▪ ▪ ▪ Letos, stejně jako minulý rok, se nepojede tábořit do teepee v Rychlebských horách. ▪ ▪ ▪

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává **TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2**, **www.vysehrad.org**. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: **sup@vysehrad.org**. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!